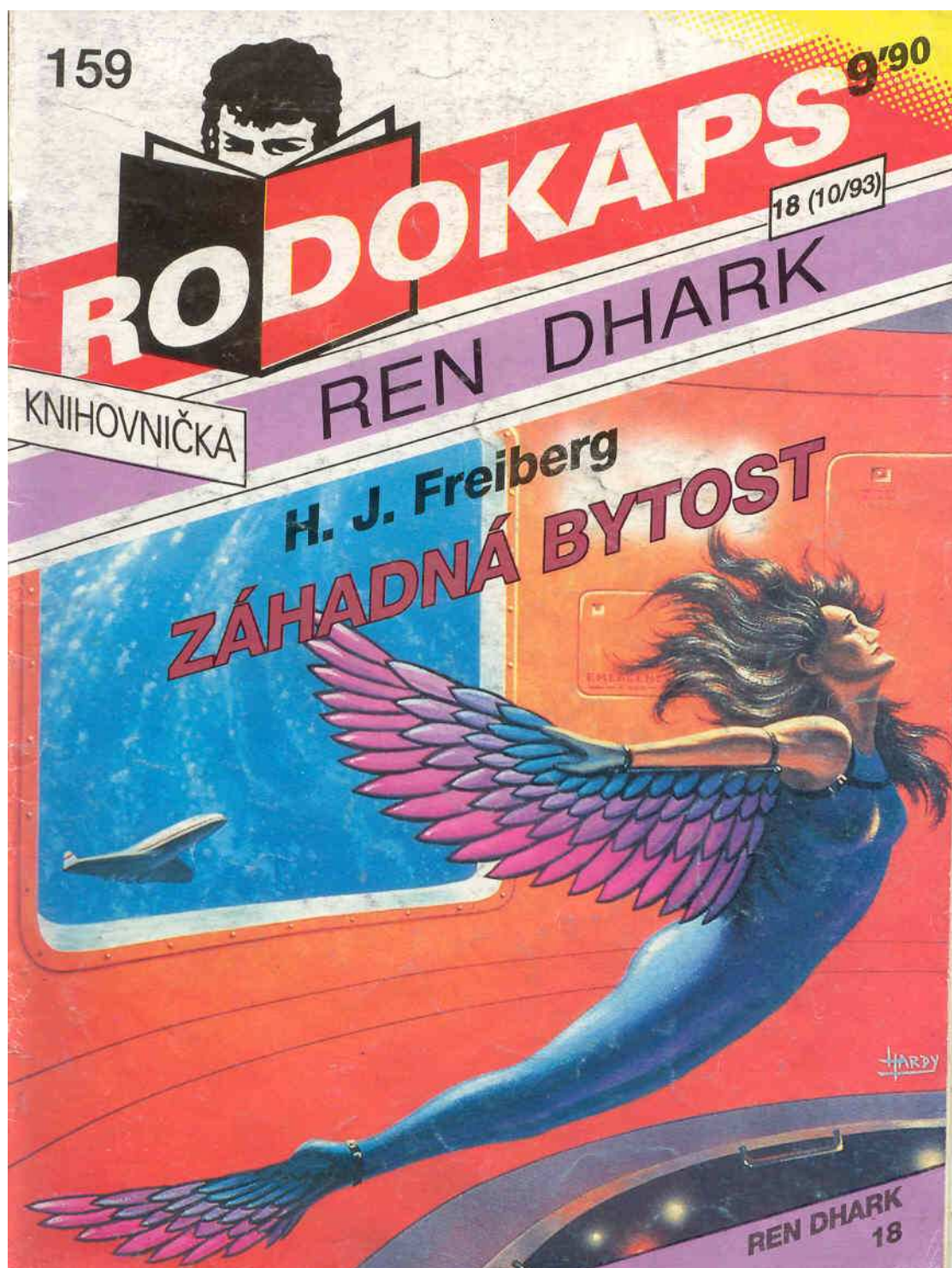

Po dlouhé době příprav a díky vědomostem, uloženým v paměťových pilulkách - „mentcapech“, se pozemští kolonisté na Hope naučí ovládat obří prstencovou kosmickou loď, zanechanou zde Tajemnými. Při zkušebním letu prokáže loď své kvality - v okamžiku, kdy je Oharková skupina napadena flotilou neznámých kosmických lodí, převezme řízení všech operací automatická centrála. Zdá se, že Tajemní mysleli na vše.

Objasní se i záhada pohonu lodi. V prstenci jsou zabudovány absorbéry gravitace, které mění přitažlivou sílu kosmu v pohonnou energii.

To nejlepší se však projeví až nakonec: při manévrování se loď, nazývaná Point Of, dostane do známé části Galaxie. Pozemšťané se poprvé od startu ocitají v blízkosti ztracené Země. Mají se pokusit o přistání? Ren Dhark se rozhoduje pro návrat na Hope. Nikdo neví, zda Zemi zatím nedobyla cizí inteligence. Ren se sem chce vrátit později, lépe připraven a vyzbrojen. Co přinese zpáteční let?

Dva Blesky se řítily nadsvětelnou rychlostí kosmem. Pod válcovitými, tři metry dlouhými trupy plál eliptický řetěz odrážeců, které vytvářely pod kosmickým člunem ohnisko neviditelných paprsků pohánějících stroj.

Kosmický tah hnál kovová tělesa kupředu. Za průzory se rozkládala černá pustina vesmíru, kterou problikávaly nespočetné světelné body rozmanitých velikostí. Podél osy Mléčné dráhy se pak zahušťovaly do tvaru mlhoviny.

„Naletěl na to?“ vyptával se Mike Doraner svého kolegy a opřel si hlavu o vysoké vypouklé opěradlo. Když ucítil nepohodlný tlak na svou šíji, opět si maně položil otázku, jak asi vypadali stavitelé Blesků. Sedadla nebyla příliš přizpůsobená lidským rozměrům.

Jednadvacetiletý spojař Glenn Morris zvedl hlavu. Seděl k pilotovi zády.

„Zatím jsem nemohl nic zjistit, Miku!“

Nadsvětelná vysílačka konečně promluvila. Glenn se spěšně naklonil kupředu.

„Haló, 003, děje se tam u vás něco neobvyklého?“

Hlas patřil Doomovi. Citlivá membrána mikrofonu přenášela i ty nejtišší spodní tóny v jeho řeči.

Glenn si tak mohl dokonale představit Sibířanův znužený obličej. Doom letěl spolu s Petrem

Voncevem v Blesku 004.

„Ani stopa po radarové odezvě,“ odvětil spojař, „klamný manévr se asi nepovedl.“

„Zvyšte vysílací výkon vašeho přístroje a nechte ho zapojený na delší dobu,“ nařizoval Are Doorn,

„snad ryba ještě zabere. Musí se nám podařit odlákat cizince od Point Of.“

„Na předním průzoru se objevil ohnivý kotouč obří hvězdy. Mike Doraner zaslal telepatický dotaz na palubní počítač.

„Proměnná hvězda o nízké hustotě,“ řekl nehluchý hlas v pilotově mozku. „Amplitudy mezi dvěma až pěti velikostními třídami pozemské klasifikace. V současné době má třetí velikostní třídu.“

Pilot se lehce podívil, odkud automatika zná pozemské pojmy. Ale než se nad tím stačil hlouběji zamyslet, objevila se pyramida.

Ve vzdálenosti osmi tisíc kilometrů od Blesku 003 se z nicoty vynořila zlatě se blyštící špička.

Světlo vzdáleného slunečního obra dokonale stačilo, aby vyvolalo na vysoce lesklém kovu světelné odrazy. Špička se prodlužovala. Jemný černý pruh ukazoval na lomovou hranu.

Blesk 003 stále letěl nadsvětelnou rychlostí. Pyramida se jeho rychlostí automaticky vyrovnala.

Cizí slunce se zvětšovalo.

Glenn Morris zaklonil hlavu a bez dechu sledoval čtyřrozměrnou projekci těsně pod stropem pilotní kabiny představované koulí o průměru jednoho metru. Jednalo se o tu část kosmu, ve které se právě 003 nacházel. Jejich Blesk zaujímal jako malý stříbrný bod místo přesně uprostřed koule. Těsně vedle něj se vznášel zmenšený obraz pyramidy. O něco výše pak plálo obří slunce. Okolo něj kroužily malé Černé body. Spojař je automaticky spočítal.

Sluneční soustava měla tedy dvacet čtyři planety. Glenn stiskl spínač.

„Volám Blesk 004! Ozvěte se!“

„Tady 004, co je?“

„Máme kontakt. Právě se vedle nás zmaterializovala pyramidová kosmická lod. Okamžitě vyšlete zprávu Renu Oharkoví.“

Blesk 003 změnil směr. Elektronika kosmického člunu reagovala na podvědomé signály strachu a navedla člun do ostré zákruty.

Pyramida ho bez větších potíží klidně následovala, přičemž se její špička rozostřila. Mike Doraner krátce zahlédl jakési fialové zajiskření.

Pak do člunu udeřila strašlivá síla. Intervalové pole pohltilo jen malou část této energie. Glenn Morris poprvé zaslechl hluk pracujících strojů svého Blesku.

Blesk se začal kymáčet. Stal se z něj míček, se kterým si pyramida mohla libovolně pohrávat.

Spojař usilovně sahal po mikrofonu.

Neustále se měnící tíže v něm vyvolávala pocit nevolnosti.

„Mayday!“ zašeptal do mikrofonu, „mayday! Pyramida útočí! Pomozte nám, rychle!“

Point Of se nacházel na zpátečním letu na Hope. Obří kosmický koráb se hnál vpřed mnohonásobnou rychlostí světla.

Urostlý Afričan Manu Čobe seděl u vysílačky. Na pozemských univerzitách vystudoval dvě zcela odlišné profese. Byl výborným lékařem a současně inženýr spojař s nadprůměrnými znalostmi v oblasti spojové techniky.

Čobe sledoval rozmanité přístroje. Pozemšťan se dokázal skvěle přizpůsobit technice Tajemných, původních obyvatel planety Hope, jejichž určitou část vědomostí si lidé osvojili.

Spojař Jom Faber právě navázal přímé spojení s Hope. Na nadsvětelné frekvenci informoval v krátkých větách o výsledku prvního letu s prstencovou lodí.

Manu poslouchal jen na půl ucha. Così neustále rušilo jeho pozornost. Ukazatele energetické spotřeby se pohybovaly v předepsaných hodnotách, ale něco tu nesouhlasilo.

Manu Čobe se mrštně zvedl z křesla a naklonil se nad přístrojem. Všechny ukazatele ostatních přístrojů se pohybovaly pěkně synchronizovány, ale odběr energie reagoval s určitým zpožděním.

Mezi přijímačem a vysílačem ležel nějaký nárazník.

Čobe ihned jednal. Třemi kroky se dostal k videofonu a stiskl spínač.

„Spěšný hovor s Reném Dharkem!“

Centrála ho okamžitě spojila. Na obrazovce jako dlaň se objevil klidný obličej guvernéra, který teď velel Point Of. Jasně hnědé oči tázavě hleděly na Afričana.

„Ano?“

Manu Čobe se naklonil kupředu.

„Nebezpečí, pane! Naše volání na Hope je monitorováno. Ztráta napětí při vysílání to jasně dokazuje!“ Guvernér ztuhl. „Monitorováno?“ ptal se nevěřícně. „Manu, letíme nadsvětelnou rychlostí. Neexistuje technika, která by mohla za takových podmínek...“

Na třetí řídící stanoviště dorazila odpověď z Hope. Afričan si všiml, že ručička na stupnici přijímače sebou krátce zakmitala v celé šíři, aby se nakonec ustálila v poslední třetině stupnice.

Manu Čobe zareagoval ve zlomku sekundy. Pravá ruka vystřelila kupředu stiskla hlavní spínač.

„Příkaz na Hope - absolutní zákaz vysílání! Opakuji: úplný zákaz vysílání. Cizí inteligence zaměřuje naše vysílače. Nadsvětelné vysílání je přísně zakázáno!“

Afričan odtáhl ruku z tlačítka a obrátil se opět k malé obrazovce s kamenným výrazem v obličeji.

„Promifite, pane. Ale bylo nutné rychle jednat. Monitorovali i vysílání z Hope. Ztráta energie nepřipouští jiný výklad. Prosím o dodatečné potvrzení mých příkazů.“

Ren si Čobeho zkoumavě měřil pohledem.

„Nakonec vy jste odborník, Manu. Ale jak si to vysvětlujete? Technika, která dokáže přesně zaměřit nadsvětelné vysílání kosmické lodi, musí překonávat i naše Tajemné.“

Guvernér se odmlčel. Na čele mu naskočila hluboká vráska.

Manu Čobe stáhl ručičku měřícího přístroje vysílače na nulu.

„Ano, pane. Ale přebrali jsme techniku, která je přes tisíc let stará. A tyhle bytosti určitě oněch tisíc let neprospaly.“

Dharkovy oči se zúžily do tenkých Štěrbín.

„Čobe, víte, co vlastně říkáte? Jestli máte pravdu, pak je náš kosmický koráb, který jsme zatím pokládali za vrchol veškeré techniky, pouhý zastaralý krám. Asi jako prastarý automobil v poměru k našim vznášedlům. Nemýlíte se?“

Afričan stísněně pokrčil rameny. „Ještě jednou vás prosím o potvrzení mých příkazů, pane. Závisí na tom osud Hope. Nesmíme nikomu dát do rukou souřadnice našeho nového domova.“

Ren Dhark se rychle rozhodl. „Příkazy jsou potvrzeny, Manu. Úplný zákaz rádiového provozu.“

Guvernér se zadíval na třímetrový přehledný ovládací pult. Pět obrazovek, které obvykle zprostředkovávaly kruhový pohled okolí lodi, zůstávaly slepé. Nad pultem se vznášela průhledná koule, která za letu přebírala jejich funkci. Stejná koule se nacházela i ve východním a západním palebném stanovišti a také ve strojovně. Jádrem koule tvořil světelný bod, který znázorňoval jejich lod.

Vedle Dharka seděl na místě druhého pilota jeho přítel Dan Riker. Pozorně sledoval ukazatele přístrojů. Na velitelském můstku byli ještě další čtyři muži posádky, střežící další početné přístroje. Muži se mezi sebou polohlasně bavili. Dhark zřetelně cítil, jak v místnosti narůstá napětí.

Vztáhl ruku po videofonu.

„Pozor, pro palebná stanoviště Východ a Západ vyhlašuji zvýšenou bojovou pohotovost. Připravit paprskové zbraně s propojením na automatické řízení palby. Palba jen na rozkaz! Příkaz pro monitorovací službu. Zapojte radar na daleký dosah a zvýšte jeho citlivost na maximum. Okamžitě nahlásit zachycení cizí kosmické lodi.“

Průhledným osmihranem procházely jemné čáry, které spojovaly všech osm hran a sbíhaly se přesně do jeho středu. Na špicích pohyblivé bílé čáry uvnitř osmihranu se vytvořila zářivě svítící koule energie.

Nelidské smyslové orgány zaměřily svou pozornost právě k této kouli. Rychle probíhající rozhovory se zobrazovaly do cizích mozků.

Z vlasově jemného mřížoví, které se volně vznášelo v prostoru, vycházely lidské hlasy. Vedle mříže se vytvořil třidimenzionální vzorek pestrobarevných paprsků, blikajících v rytmu se zvláštním pulsujícím krystalem.

Bleskurychlé obrazy, otázky, odpovědi.

Najednou krystal ztmavl. Lidské hlasy umlkly. Mřížoví a prostorový vzorek světla zmizely jako mávnutím kouzelného proutku.

Rychlé otázky a pak - nadřazený impuls.

„Zdroj?“

„Vzhledem k struktuře intervalového pole a hmotě patrně starý dvojitý prstenec.“

Mimozemský mozek vytvořil obraz prstencové lodě.

Nadřazený impuls vzápětí přikázal: „Zaútočit!“

V beztvarem vesmíru mlhovitě cosi urychlilo svůj let. Z mlhy se vynořil rotující trychtýř a začal se protahovat. Otvor trychtýře se neustále měnil a natahoval se kupředu jako hladová ústa. A pak zmizel za rozmazanými tvary.

„Cizí záření,“ pronesla černá bytost. Stála na plastickém stole hlavního mechanika v lodní strojovně. Polokoule z průsvitného plastiku oddělovala toto místo od okolní strojovny.

Bytost byla vysoká něco přes třicet centimetrů a dosahovala osmdesáticentimetrové délky. Hranaté tělo nesly čtyři krátké nohy. Bytost stála nehnutě na místě a natahovala kupředu svou hranatou hlavu. Otevřená široká ústa cenila dvě řady bílých zubů. Hnědé oči zářily měkkým leskem. Tělo bylo porostlé hustou kudrnatou srstí. Bytost se překvapivě podobala obyčejnému pozemskému skotskému teriérově.

Jeden z techniků vstoupil do malé propusti, spojující polokouli se strojovnou a vyhlédl ven. Světlo silných lamp se odráželo na stěnách třiadvaceti kulovitých nádrží energetického zařízení. Halu kolem zaplňoval nespočet podivných strojů. Pach ionizovaného vzduchu, hra barev na metrových stupnicích měřících přístrojů a jemné chvění podlahy dokazovaly, že stroje běží na plný výkon.

„Haló, šéfe,“ zakřičel technik. „Ta vaše chodící briketa něco říká. Snad byste si to měl jít poslechnout.“

Zpoza vysoké hradby strojů se ozvalo nevrle odfrknutí. Technik pobaveně pozoroval, jak se z úzké chodbičky vynořuje nejprve ohromná zadní část těla, následovaná širokým trupem. Lopatovité ruce zatlačily o kovové stěny a posunuly zavalité tělo Chrise Shantona o kus dopředu.

„Vyprošuji si takové drzé označení pro mého psa,“ řekl úsečně. Vesele jiskřící oči ho však usvědčovaly ze lži.

Těžkým krokem přešel do plastické polokoule. Technik měl přitom pocit, že se kovová podlaha skřípavě prohýbá.

Černý tvor stál pořád nehnutě na plastickém stole. Chris přistoupil blíž a vytáhl zástrčku z otvoru velkého akumulátoru. Chris aktivoval svého psa rychlým stiskem výstupku za jeho pravým uchem.

„Takže Jimmy, co se děje?“

Pes se obrátil, zamával ocasem a podíval se na svého pána lesklýma očima.

„Cizí záření, tlouštíku!“

Hlavní mechanik si povzdechl a hrozivě se zahleděl na čtyři montéry, kteří se seskupili okolo stolu.

„Rád bych věděl, kdo tomu nebohému zvířeti dodal tenhle výraz. Ted abych seděl celou noc a Jimmyho přeprogramoval.“

„Křivdíte nám, šéfe,“ pronesl jeden z techniků a otřel si z tváře slzy smíchu, „váš psí robot na to přišel sám, že paniček nepatří k muším váhám.“

Shanton pozvedl v hraném zoufalství oči ke stropu. „Kdo mi zahrál takový ošklivý kousek, že právě já dostanu ty největší budižkničemy z celého technického týmu,“ ulevoval si odevzdaně.

Hlavní mechanik se znovu obrátil na věrnou kopii psa, kterou si pořídil pro své osobní potěšení.

„Definuj, Jimmy!“

„Záření se neshoduje ani s jedním druhem, vyskytujícím se na palubě kosmické lodi. Přichází v úhlové odchylce osmadvaceti stupňů, devíti minut a čtyřiceti čtyř sekund k severojižní ose a dvaceti sedmi stupňů, čtyř minut a dvou sekund ke středové kolmici.“

Chris reagoval opravdu rychle, když to bylo nutné. Jeho ruka vystřelila vpřed a stiskla spínač přímého

spojení s velitelským můstkem.

Ohlásil se spojař.

„Rychle mě spojte s Reném Dharkem, prosím!"

Ren Dhark si ho tázavě měřil.

„Ano, Shantone? Co máte?"

„Zaměřování, pane! Jimmy zjistil cizí záření."

„Ve kterém směru?"

Technik z paměti zopakoval robotovy údaje.

Dhark děkovně kývl a přepojil na spojovací stanici. Ozval se mu Čobe.

„Manu, dokážete určit přicházející cizí záření?"

Afričan si mnul levý ušní lalůček.

„Nejsme si jisti, pane. Jeden z přístrojů Tajemných provádí bláznivé kousky. Tam vpravo je malá obrazovka, která ukazuje jakési rozmazané tvary. Často to vypadá jako zdeformovaný trychtýř, který zkoumá okolní prostor."

Dhark se během zlomku sekundy zorientoval a vyžádal si další informaci: „Radar?"

„V rozmezí pěti světelných let není žádná kosmická loď."

Dhark zaíal pěsti. Myšlenky se mu honily hlavou.

„Zaměřte výchozí bod toho trychtýře!"

V Afričanově tváři se zrcadlila bezradnost.

„Už se stalo, pane! Nemá to žádný výchozí bod," Manu na chvíli zaváhal, „aspoň ne v našem vesmíru."

„Snad nemyslíte...,“ nedokončil Ren Dhark otázku.

„Ano. Výchozí bod toho trychtýře se nachází v nadřazeném prostoru. Zatím není jasné, jestli to je přírodní jev, nebo ho někdo záměrně vyvolává. Ale taková cílevědomost, s jakou nás trychtýř sleduje..."

Obraz na videofonu se rozostřil. Přes obrazovku přebíhaly široké vlnité pruhy. Afričanův obličej se roztránil do tisíce drobných fragmentů.

„Zrychluje, pane," vykřikl Čobe náhle. „Ústí trychtýře se už málem dotýká naší lodi."

Dhark zareagoval okamžitě. Ruce se mu rozběhly po řídicím pultu, obsluhovaly ruční řízení s neuvěřitelnou jistotou.

Dhark hleděl na čtyřrozměrnou projekci. Nadsvětelné impulsy automatů vyrovnaly nadsvětelný let Point Of. Dharkovy ruce se dotkly spínače videofonu.

„Manu, potřebuji okamžitě obraz trychtýře na hlavní obrazovku. Pokuste se to dokázat myšlenkovým povelom."

Manu vši silou potlačil své vzrušení a zkoncentroval své myšlenky.

Obraz pátrajících úst trychtýře se v tu chvíli zaostřil. Trychtýř se smršťoval a vypadal jako zmije připravená k útoku.

Obrazovka, ukazující vesmír ve směru letu, nevykazovala nic neobvyklého. Vpravo dole se rozsvítila jedna z obrazovek. Dhark poprvé spatřil bělostný vířící trychtýř, jehož ústí se stále více rozvířalo. Automatika okamžitě vykonala Dharkův myšlenkový povel. Loď prudce zatočila s poloměrem osmi světelných měsíců.

Trychtýřová ústa vystřelila kupředu. Nedokázala natolik rychle změnit směr. Několik světelných minut se hnala stále dopředu do prázdného kosmu.

Dhark zavedl loď do promyšleného úhybného manévru. Trychtýř mezitím zmizel z obrazovky. Přesto si guvernér nedělal nejmenší iluze. Technika, která překonávala Tajemné a zaútočila z nadřazeného prostoru, se jim určitě brzo dostane na stopu.

Byla jen jedna cesta.

Point Of poslušně zabrzdil. Zelený bod rychloměru prudce spadl dolů a změnil svou barvu. Chvíli oranžově zářil ve spodní části stupnice a pak začal dále klesat a rudě blikat.

„Nadsvětelná," ohlásil Riker. Dhark několika pohyby odpojil všechny lodní reaktory. Přívody třídvaceti energetických nádob se automaticky uzavřely.

V lodi náhle nastalo strašidelné ticho. Ozýval se pouze syčivý hluk klimatizace poháněné zároveň s nouzovým osvětlením jen z akumulátorů.

Loď se vznášela s vypnutými motory v prázdnotě vesmíru. I intervalové pole, chránící loď, pohaslo. Dhark se naklonil k videofonu, „Pozor, potřebujeme čtyři dobrovolníky pro riskantní podnik."

Téměř okamžitá zaplály volací kontrolky všech lodních stanic. Dhark s rozvahou vybral potřebné muže.

„Mike Doraner, Glenn Morris, Petr Voncev a Are Doom, ať se okamžitě dostaví na velitelský můstek." JKen předal velení Danu Rikerovi. Několika slovy popsal čtyřem vyčkávajícím mužům jejich úkol.

„Poletíte se dvěma Blesky a pokusíte se na sebe upoutat monitorovací paprsky našeho protivníka. Zatím jsme mu upláchlí. Ale jistě by nás zase našel. A tomu musíme předejít. Více než dva světelné roky daleko je planetární systém, kam Point Of právě míří. Přímou za ním je ve vzdálenosti jedenácti světelných let další systém. Zanesete si potřebná data do paměti Blesků a leťte s nimi ke druhému planetárnímu systému. Pokuste se na sebe přilákat ty cizince. Pokud vás budou sledovat, vyšlete krátký signál na Point Of a snažte se uniknout jejich radarům. Malým a pohyblivým Bleskům se to snad podaří."

Dhark podal každému z nich ruku. „Mnoho štěstí a vraťte se celí zpátky."

Osm světelných hodin před cílovým místem se Glenn Morris rozhodl provést pokus. Oba maličké kosmické čluny letěly přesně v ohnisku stoosmdesátimetrového elipsoidu, tvořeného pláštěm intervalového pole, jehož rozměry dokonale odpovídaly velikosti Point Of.

Spojař zavolal Blesk 004. Ohlásil se Are Doorn.

„Musíme se rozdělit, Areu," řekl Morris, „snad pak získáme nějakou známku aktivity našich protivníků, pokud nás vůbec sledují. Můj Blesk zvětší objem a intenzitu intervalového pole a váš ho zároveň synchronně sníží. Pak doletíme k našemu cíli z jiného směru. Šance zaměřit cizince se tím zvětší."

„A nevzbudí v nich podezření, když se elipsoid náhle změní v kouli?"

Glenn Morris se pozorně zadíval na obraz široké Sibiřanovy tváře.

„Dokonce doufám, že začnou být podezíraví a podívají se na věc blíže. Pak bychom měli jistotu, že jsme je odlákali od mateřské lodi. Ren pořád čeká na naše hlášení."

Sibiřan se ušklíbl. „No dobrá, riskujte svou kůži. Až změníme intervalová pole, ihned se přesunu pryč. Znovu si zavoláme až uvnitř planetárního systému, jestli se ovšem cizinci neohlásí dříve."

Energetický obal se změnil v kouli. Oba Blesky se k sobě pomalu přibližovaly, až letěly bok po boku.

10

„Rozměry a intenzita intervalového pole jsou opět stabilní, Areu, můžete klidně vyrazit."

Modře pulsující ohnisko se nezadržitelně blížilo. Zakřivené pole okolo pyramidy se roztahovalo do stran.

Glenn Morris ležel vyčerpaně na svém sedadle. Krátké nárazy zmátly jeho smysl pro rovnováhu.

Chvilí měl pocit, že se vesmír otřásá kolem klidně stojícího Blesku. Žaludek se pokoušel o vzpouru.

„Udělej konečně něco, Miku," požádal pilota, „seštel tu prokletou pyramidu, prolet' skrz ní pomocí intervalového pole. Prostě něco udělej! Já tohle už nevydržím!"

Pilot se zasmál.

„Zbytečná námaha, Glenne. Zbraňové systémy přestaly reagovat na myšlenkově povely. A prolétnout skrz? Kosmická loď, která dokáže zůstat v nad-prostoru, snadno zneutralizuje i naše intervalové pole."

Slunce planetárního systému, ke kterému mířili, se zřetelně zvětšilo. Doraner si uvědomil, že 003 v závěsu za pyramidou právě prolétl kolem vnějších planet.

Z reproduktoru zazněl hlas Petra Vonceva. „003, máme vás na obrazovce. Pozor, útočíme na pyramidu!"

„Opatrně, Petře," varoval ho Mike Doraner, „nenalétávejte ze stran. Pokuste se přiblížit po hraně."

„Díky za varování. To bylo těsné. Právě se kolem nás přehnal modrý paprsek. Jen počkej, příteli!"

Voncev zvedl 004 do výše, zatočil a hnal se do útoku.

Pilot měl v zorném poli těžkou příďovou anténu. Spatřil červené jiskření, které doprovázelo vytváření energetického pole nejničivější zbraně, kterou Blesk vlastnil: paprsek jehlového ohně, který dokázal přeměnit jakoukoliv hmotu v čistou energii.

Voncev vzhledl ke kulovité projekci okolního prostoru, odhadl vzdálenost a soustředil se na jedinou myšlenku: „Pal!"

Špice antény se zbarvila do zlověstné červeně. V prostorovém zobrazení mohl Voncev sledovat cestu paprsku, který udeřil těsně vedle hrany pyramidy.

Voncev zadržel dech a pozoroval účinky svého výstřelu.

Nad pyramidou se zableskl červený blesk a na zádi se vytvořila malá protuberance. To bylo vše.

Během desetiny sekundy ucítil Blesk odpověď. Intervalové pole vzplálo pod nárazem bílého proudu energie. Pyramida vyvrhla z podélné hrany milióny hmotných koulí, které zamířily přímo k Blesku a tiše zmizely v intervalovém poli.

11

Voncev byl zmatený. „Co to má znamenat, Areu?“ ptal se.

Sibiřan se obrátil a chvíli sledoval kulovou projekci. Všiml si změny intervalového pole mnohem dříve než pilot.

„Okamžitě zatočit, rychle,“ vykřikl.

Blesk okamžitě změnil směr. Proud koulí ho lehce sledoval.

„Přetíží naSe pole,“ zvolal Are. „Petře, zrychlete vši silou, kterou z naší bedny dostanete!“

Intervalové pole se roztáhlo do šíře. Současně se v Blesku zvýšila tíže. Oba muži cítili, jak jim na ramena klesá centová váha.

Ozvala se vysílačka: „Blesku 004, co se děje? Proč neútočíte?“

„Jsme necelých sto metrů nad stěnou pyramidy. Proklatě, už se nedostaneme ven. To modré silové pole se nad námi právě uzavírá.“

Pilotův hlas najednou klesl. Glenn Morris však klidně pokračoval: „Rychle obraťte. Nám už nic nepomůže. Vyříd'te Dharkovi pozdrav a řekněte mu...“

Spojení se přerušilo.

Are zaklel, ale brzy ztichl. Tíže uvnitř Blesku dosáhla pěti g a nadále vzrůstala. Bílý proud neustále narážel do intervalového pole, které ho chtivě pohlcovalo.

Petr Voncev ztěžka polkl: „To je konec, Areu. Pyramida nás vyřídí.“

Ren Dhark posunul páku na doraz. Třiadvacet konvertorů se probudilo k životu. Plošné projektory vytvořily subsvětelný efekt a prstencová loď se řítíla s narůstající rychlostí k sluneční soustavě s jedenácti oběžnicemi. Dhark neustále sledoval obrazovku, na které předtím viděl rozevírající se trychtýř, ale obrazovka zůstávala prázdná.

Dhark stiskl spínač. „Manu, pokuste se zaměřit přijímací anténu přímo na soustavu, kam odletěly oba Blesky. Snad bychom mohli odposlechnout jejich palubní vysílačky.“

Afričan se chopil ručního řízení. Přijímač zapraskal. Přijímal jasně signály radiové hvězdy. Najednou zazněl hlas Glenna Morrisa.

..... rychle obraťte. Nám už nic nepomůže. Vyříd'te Dharkovi pozdrav a řekněte mu...“

Manu se znovu dotkl ovládacího zařízení. Pokoušel se získat další známku života čtyř odvážlivců. Ale z reproduktoru se linul jen praskot mezihvězdných poruch.

Dan Riker se zděšeně podíval na svého přítele. „Dobrý bože! René, něco selhalo.“

Guvernér zamířil s lodí k páte planetě a navedl Point Of na oběžnou dráhu.

Hustá pokrývka mraků zakrývala výhled na povrch planety.

Pátá planeta byla světem močálů. Obří plovoucí ostrovy pokrývaly mělká moře. Měření dokázala, že největší hloubka není ani padesát metrů.

12

Nad rozsáhlými močálovými lesy se neustále zdržovaly dešťové mraky. Vlhkost vzduchu byla neobyčejně vysoká. Mimoto mělo ovzduší silný obsah síry, která se tam dostala díky pásu sopek.

Ren se obrátil k Rikerovi: „Číslo pět nevypadá příliš pohostinně. Tady bychom si udělali hlavní stan jen v případě nouze. Zaletíme se podívat ke čtvrté planetě!“

Point Of opustil oběžnou dráhu, zamířil k dalšímu cíli a za několik minut se opět nacházel na orbitě, ale tentokrát kolem čtvrté oběžnice.

„Tady to vypadá podstatně lépe,“ pochvaloval si Riker. Dhark souhlasně přikývl.

Snímací kamery ukazovaly svět, který pokrývala voda ze dvou třetin. Velký rozlehlý kontinent vytvářel převážnou část pevné země. Bylo tu jen málo pohoří, jejichž nejvyšší vrcholky dosahovaly sotva tisíce metrů.

Vzduch byl dýchatelný a přitažlivost dosahovala 1,08 g.

Point Of zamířil dolů. Dhark nechal vznášet loď ve výšce sta metrů nad povrchem. Dan najednou ukázal na obrazovku.

„Tam před námi je vhodné místo. Horské údolí odstíní naši loď proti radarům.“

Řetězem pahorku procházel průsmyk. Dhark zpomalil let na několik kilometrů a zamířil k němu. Za průsmykem se rozkládalo údolí deset kilometrů na délku a tři kilometry na šířku. Polovinu údolí přitom zabíralo jezero. Na pobřeží vyrůstal souvislý pás hustých křovin, dosahující výšky dospělého

muže.

Guvernér zavedl Point Of těsně ke skalní stěně a zapojil přistávací mechanismus. Lodí proběhlo tiché hučení. Z trupu se vysunulo pětadvacet párů teleskopických nohou.

Point Of pomalu klesala dolů, podpěry se dotýkaly planetárního povrchu. Některé z nich se zabořily do měkké půdy, ale automatika loď vyrovnala.

Ren pomalu přepnul hlavní řídicí okruh na nulu. Pak vstal a protáhl se.

„Připraví se výsadeková skupina. Měli bychom se blíže seznámit s naším úkrytem.”

„Právě jsi dal dítěti jméno!” usmál se Riker. „Co bys říkal na Hideout?”

„Dobře,” souhlasil Dhark. „Tvá láska k anglickým jménům opět přinesla plody.”

Začaly přicházet hlášení jednotlivých stanovišť. Ren poklepal Rikerovi na rameno. „Tak do toho, starouši! Posádku...”

Zarazil se.

„Myslel jsi na ty čtyři nezvěstné?” zeptal se Dan.

Ren krátce kývl hlavou. Riker se obrátil k východu. Ještě doufáš, René?”

„Nikdy se nevzdám naděje, dokud se nepřesvědčím o opaku. Pojď, půjdeme!”

Oba muži vystoupili do otevřené přechodové komory. Zhluboka se nadechli kořeněného vzduchu.

13

„Člověk by se tu cítil málem jako na Zemi,” poznamenal Dan. Ren vzhlédl nahoru ke slunci a zavrtěl odmítavě hlavou. „Jen se rozhlédni kolem. Planeta je sice podobná Zemi, ale v celém vesmíru nenajdeš planetu, která by ji opravdu dokázala nahradit.”

Uspokojení. „Jeden zajat, druhý bude zničen.”

Pochybnosti. „Proč to není dvojitý prstenec?”

„Falešná stopa?” Zamítnutí.

„Nemožné. Hmota a intervalové pole jsou identické!”

Otázky, odpovědi, myšlenky, obrazy.

Do citlivých mozků se zabodl poplašný impuls.

Nadřazený příkaz:

„Akci okamžitě přerušit. Stabilizovat vnější silová pole.

Připravit se na přechod.”

Pyramida zmizela a Glenn Morris s Mikem Doranerem opět spatřili vesmír. Modré světlo, které je obklopovalo, bylo najednou pryč.

V Blesku 004 se pomalu probouzel z bezvědomí Are Doom. Se zasténáním si přejel rukou přes bolavé čelo. Před očima se mu pořád točily rudé kruhy. Tíže, která je předtím mučila, rychle mizela.

Petr Voncev se pohnul a zhluboka se nadechl. „Haló, Areu, už jste při vědomí?”

Sibiřan se hned ohlásil. „Zase jsme unikli, Petře. Nebo je to jen další trik proklaté pyramidy?”

Pilot se podíval na kulovou projekci. „Areu, ona zmizela. Nechápu. Vždyť nás měli jako na talíři.”

Naklonil se kupředu a stiskl spínač vysílačky. „Blesku 003, ozvěte se, prosím.”

Když se z reproduktoru ozval Doranerův hlas, oba si s úlevou oddychli.

„Vseje okay! Pyramida náhle zmizela, ale čert ví, proč! Měli bychom rovněž zmizet. Point Of je už určitě v bezpečí.”

Posádka druhého Blesku okamžitě souhlasila. Oba stroje se přiblížily na dohled. Mezitím se obě posádky navzájem informovaly o tom, co před chvílí prožily. Najednou Mike Doraner přerušil rozhovor. „Petře, nevšiml jste si něčeho?”

Pilot přejel pohledem po přístrojích. „Letíme příliš pomalu,” vrtěl hlavou, „rychle Miku, zapněte hvězdný tah, ať odsud zmizíme...”

Doraner začal tiše klít. Vší silou se koncentroval na myšlenkové povely.

„Rychlost klesá,” hlásil Voncev, „je to k zbláznění! Sotva jsme vyvázli z jedné potíží, už jsou tu druhé.”

„Pyramida odsud přece zmizela, protože se jí zde něco nelíbilo,” nadhodil Glenn Morris.

14

„Mám určitou teorii,” ohlásil se Doom. „Podívejte se na kulovou projekci a přikažte, aby Blesk zobrazil okolní zdroje záření!”

Těsně vedle obřího slunce se pomalu zmaterializoval nezřetelný stín, který ale postupně nabýval pevných tvarů. Jeho povrch pulsoval v rychlých intervalech.

„Neviditelná radiová hvězda," ulevil si Voncev, „ale proč jsme ji už neobjevili? Motory přece ještě fungují."

Doom ho přerušil. „Okamžitě musíme přistát na nejbližší dosažitelné planetě, jedno jaké. Hvězda vyzařuje své paprsky v určitých periodách a zrovna prochází obdobím zvýšené aktivity. Bojím se, že nám motory brzo vypovědí službu. Přepněte na subsvětelný režim a rychle přistaňte!"

Řízení zatím pracovalo, ale oba Blesky reagovaly na povely změny kursu jen velice těžkopádně. V prostorové projekci se objevila mak planeta.

„Je podobná Merkuru, silně nehostinná," zjistil Doraner, „meh bychom letět raději dal."

Arcův hlas byl díky záření silně rušený.

„Okamžitě přista..." zaslechli, „emise rychle stoupají... zpáteční... 4 následuje... zóna šera..."

Spojení se s konečnou platností přerušilo. Z reproduktorů se linula jen kakofonie praskavých zvuků, která neustále sílila.

Přitažlivost malé planety pomalu začala účinkovat. Mike sledoval, jak 004 pomalu vysouvá přistávací podpěry. Sám musel příkaz třikrát opakovat, než jejich Blesk uposlechl.

Arcův Blesk se začal kymáčet a poklesl o několik stovek metrů dolů. Voncev prokázal své schopnosti, když člun opět vyrovnal.

V Blesku 003 pohon vysadil úplně. Současně s ním i intervalové pole. Mike Doraner se pokusil přejít na ruční řízení a ovládnout plošné projektory, ale člun padal nezadržitelně dál.

Pilot zavřel oči a neustále opakoval jedinou myšlenku směrem k automaticce. Naskočit, okamžitě naskočit.

Morris sledoval, jak se povrch planety rychle blíží, a říkal si, jestli kovový obal člunu vydrží náraz. Naskoč, přikazoval v duchu Mike. Jeho myšlenkové impulsy zesílily. Buňky mozku vyplnila jen jediná myšlenka, která neustále sílila.

Energie se konečně dostala na potřebné místo a i intervalové pole se pomalu obnovilo. Těsně sto metrů nad povrchem zastavil Mike Doraner pád.

_xflris Shanton se pohodlně opřel o zárubeň energetických mříží a spokojeně se usmál.

15

Jeho psí robot Jimmy pobíhal okolo a občas vyštěkl: „Vše v pořádku." A pobíhal dál. Point Of vytvářel proti modře zářící obloze tmavý stín.

Chris vztáhl ruce nad hlavu. Rukáv kombinézy se tak dotkl ohniska antény. Náhle nocí projel jasný záblesk.

Chris se zaklením hleděl na spálený plastik. Těsně pod jeho zápěstím blesk roztavil materiál do neforemné hrudky.

Vzplály světlomety. Současně se z Point Of ozval tichý hukot jako známka toho, že naskočily lodní motory a kosmický koráb je připraven k odletu. Okolo jeho stěn se okamžitě vytvořilo intervalové pole.

„Hej, Shantone, ozvěte se. Co se tam venku děje?"

Hlavní mechanik zvedl svůj přenosný videofon.

„Shantone, co poškodilo energetickou mříž? Tak mluvte!"

Nad palebnými stanovišti se utvářel odrážecí štít, doprovázený charakteristickým jiskřením.

„Poplach ukončit," zavrčel na půl úst Chris Shanton.

„Nedopatřením jsem se toho dotkl."

V centrále měl službu jeho kolega Igor Varnuk.

„Vy jste spadl na mříž a pak..."

„Ano, ještě žiju, to snad vidíte..." vrčel hlavní mechanik, „odnesla to pouze kombinéza."

Chris jasně rozeznal, že jeho kolega zalapal po dechu.

„Haló, Vamuku, vy se chcete udusit?" zeptal se starostlivě.

Odpověď byla nesrozumitelná. Drobný reproduktor ze sebe vydal jen souhrn nezřetelných pazvuků. Varnuk se hlučně zasmál.

„Těžko uvěřit," zajíkal se Varnuk. „A to se musí stát zrovna vám. Šéf spadl na své vlastní zařízení. A ještě vzbudil celý Point Of, protože na chvíli zaspal."

Chris sevřel v ruce maličkou vysílačku. „Tak poslechněte, Varnuku. Nakonec jsem dokázal, že můj varovný systém perfektně funguje. A tak už konečně odvolejte poplach."

Varnuk se konečně uklidnil. S širokým úsměvem si prohlížel tvář hlavního inženýra.

„Už se stalo šéfe. Těšte se na volání Rena Dharka. Vy a ta vaše hračka! Jen čekám, kdy vás Jimmy

kousne..."

Světlomety potemněly a okolní krajina se opět ponořila do nočního ticha. Chris zastrčil vysílačku, hvízdal na svého psa a pokračoval v procházce. Přitom dával velký pozor, aby se nepřiblížil k zárubní mříží, které vytvářely kolem lodi široký kruh v pětimetrovém odstupu.

Od jezera se nesly zvláštní mlaskavé zvuky. Shanton vypnul zářič a zaposlouchal se.

Zase ten zvuk. Znělo to, jako by někdo udeřil prknem o vodní hladinu a zároveň krácel blátem.

Zřetelně zaslechl typické mlasknutí, které doprovází botu, zvednutou z bláta.

Shanton pozvedl světlo, nastavil ho na maximální výkon a namířil ho směrem k jezeru. Světlo přejelo po křovinách a odráželo se o husté trny, až konečně našlo mezeru mezi porostem a dotklo se vodní hladiny.

Vodní hladina se zachvěla a drobné vlnky se rozběhly do stran. Chris měl pocit, že pod hladinou cosi číhá a chystá se právě vystoupit na břeh. Po zádech mu přejel mráz.

„Blázne," vynadal si. Přejel světlem o kus dál směrem ke křovinám a pak trochu stranou...

Zachytil pohyb. Chris se kousl do rtů. Blýskavé tmy se mu vysmívaly v ústrety. Zaostřil ohnisko svého zářiče a namířil světlo na místa, kde předtím zaregistroval pohyb.

Nic.

Nebo přece? Na jednom z míst zářily tmy mnohem méně a vytvářely tak dva temnější kruhy.

Zafoukal vítr a přivál mraky, které zakryly bledé světlo hvězd. V okolí nastala hustá tma.

Shanton si klekl a přivolal Jimmyho.

„Pozor, Jimmy! Pohyb ve směru světelného paprsku. Zaměřit."

Celou minutu robot hleděl do vyznačeného směru.

„Nebylo nic zachyceno!"

Chris si přejel dlaní po čele. Uvědomil si, že dostal strach. Pociť, že stojí sám na půdě neznámé planety a instinktivní strach ze tmy působily na jeho nervy.

„Použij infračervený detektor."

„Echo," hlásil Jimmy.

„Urči zdroj," přikázal inženýr.

„Nelze přesně zaměřit," odpověděl Jimmy, „pokrývá celé dosažitelné okolí!"

Chris vydechl a znovu si vynadal: „Hlupáku!"

Jimmy přijímal veškeré infrazáření z okolí, na které přes den svítilo slunce a nyní postupně vychládalo.

Technik se znovu narovnal a vypnul světlo. V tu chvíli se Jimmy ozval. „Je tam díra!"

Chris se zastavil. Mozek se mu rozběhl na plné obrátky.

„Definuj, Jimmy!"

„Objekt nevydávající teplo, v udaném směru, ve vzdálenosti osmi set třiceti sedmi metrů, ve výšce čtyř metrů a osmatřiceti centimetrů o šířce tří metrů šedesáti šesti centimetrů."

Hlavní mechanik se zamyslel. Zaznamenaná anomálie mohla mít různý původ. Například, že místo bylo celý den ve stínu.

Chris sáhl po vysílačce, ale hned svůj úmysl zamítl. Dovedl si představit, jaký účinek by měl druhý falešný poplach.

Zamyšleně potěžkával v ruce svůj zářič. Pak se rozhodl.

„Jsme to ale idioti," vrčel Are Doorn.

Glenn Morris, Mike Doraner, Petr Voncev a Are Doorn stáli mezi oběma Blesky. Kosmické skafandry odrážely slabé rudé světlo, jaké panovalo v zóně soumraku. Vnější teploměry zaznamenávaly teplotu minus dvanáct stupňů. Planeta s přitažlivostí necelých 0,48 g stihla oběhnout okolo slunce ve sto osmi dnech. Její vlastní rotace odpovídala době oběhu, takže ke slunci natáčela pořád jen jednu stranu.

Planeta měla i svou atmosféru, ale zatím nemohli provést analýzu jejího složení. Automatika v obou Blescích na myšlenkové povely nereagovala. Selhalo i ruční řízení.

Morris mávl rukou. „Nemohli jsme přece počítat, že by Blesky selhaly," namítl klidně.

Are Doorn jen zlostně pokrčil rameny.

„Měli jsme s tím počítat, Glenne. Byli jsme vyslovení blázni, že jsme věřili, že jsou Blesky prakticky nerozbitné. Teď tu stojíme, bez nástrojů, náhradních dílů a odpovídajících přístrojů. Proti obřímu vysílači, jakým je naše hvězda, je i technika Tajemných bezmocná."

Glenn Morris se pohodlně opřel o jednu podpěru Blesku a zabušil nohou obutou do těžké boty skafandru do půdy. Pod silnými nárazy se hornina tříštila na drobné kousky. Okolí působilo

neutěšeným dojmem.

Povrch planety tvořilo holé kamení a extrémní teploty panující v zóně soumraku roztrhaly skály do stovek trhlin. Velká pohoří tu ovšem nebyla. Povrch byl poset štěrkem a kamením a samy Blesky stály na jednom velkém štěrkovém poli.

Spojař vzhledl a pozorně se zadíval k horizontu. Tu a tam se atmosféra rozzářila jasněji a vícekrát stouply nad horizont i ohnivé jazyky.

„Protuberance,” řekl Doorn, který sledoval Morrisův pohled.

„Jsme pěkně blízko horkému pásu.”

„Proměřil jste planetu trochu blíže, než jste přistáli?” vyptával se Glenn Area.

Sibiřan si sedl na paty a sáhl po jednotlivých kamenech. Třel s nimi o sebe a rozemleté je opět odhazoval na zem.

Jen zběžně, Glenne. Průměr, přitažlivost. Nic víc.”

Doom se narovnal a podal Morrisovi kus horniny.

„Nemusíme o tom dlouze mluvit. Vy jste to také poznal, že?”

Spojař sáhl po nabízeném kameni a zkoumavě si ho chvíli prohlížel. Pak pomalu promluvil a přitom odvažoval každé slovo:

„Kámen byl vystaven před dlouhou dobou plným účinkům žhavého záření. To znamená, že zóna soumraku putuje.”

„Správně,” přikývl Doorn. „Ted¹ ovšem zní otázka: Jak silně osa rotace kolísá? Jestli jsou výkyvy závislé na vlastní rotaci, nemusíme si dělat starosti. Při oběhu kolem sto osmi dní bude ještě chvíli trvat, než se začneme smažit. Jestli se ale polární osa posouvá díky něčemu jinému...”

Sibiřan umkl a významně se na Morrisa podíval.

Mike Doraner se vmísil do hovoru. „Vaše teoretizování je sice zajímavé, ale nehme se tak z místa. Nejdůležitější je nefungující klimatizace Blesku, která obnovovala dýchatelný vzduch. Jsme odkázáni pouze na naše regenerátory ve skafandrech.”

Doorn zastrčil palce za nosné popruhy torny. „Přístroje vydrží při normálním zatížení dva dny. Během té doby se nám musí podařit uvést Blesky do chodu!”

„A jak?” ozval se Voncev. „Zatím nevíme, co nás přinutilo k nouzovému přistání.”

Are Doom pokynul Morrisovi. „Glenne, mohl byste odpojit svůj videofon?”

Spojař přikývl a zeptal se: „Na co teď potřebujete vysílačku?”

Sibiřan pohlédl k horizontu, nad kterým probleskovaly protuberance.

„Přestavíme tvůj videofon, Glenne. K tomu potřebujeme každý centimetr kabelu, který najdeme.

Vytrhněte každý kousek přídatné instalace, kterou jsme do Blesků zabudovali. S technikou

Tajemných nepořídíme nic, takže se podíváme, co dokážeme s pozemskou technikou.”

Voncev se nechtěně ozval: „Co to má znamenat, Doome? Jde o důležitější otázku.”

„Chci vám vaši otázku zodpovědět. Jestli se dovíme, co způsobilo výpadek Blesků, můžeme se pokusit to odstranit. Mám svou teorii, ale musím ji měřením potvrdit.”

Morris vyšplhal do Blesku. Chvíli bezradně hleděl na křížové šrouby, kterými byl videofon připevněn k ovládacímu pultu. Pak si vzpomněl na úzkou dýku, která patřila k výzbroji skafandru. Po několika pokusech se mu podařilo otočit závitem.

Zvedl uvolněný videofon, oddělil naletovaný spoj a podal přístroj Doomovi.

„V pořádku, Glenne,” sebral mu Are vysílačku z rukou. Ještě budu potřebovat baterie, dodatkové spoje a kovové pruty, které by se daly použít jako provizorní antény.”

Glenn Morris ještě strhl vedení a vydal se hledat vhodné kovové pruty. Are starostlivě zkoumal jednotlivé kabely, vybral vhodné elektronické součástky a občas si tiše ulevil zaklením, když mu při práci překážely silné rukavice skafandru.

Morris vystrčil hlavu z kabiny. „Není zde ani kousek kovu, který bychom použili jako antény.”

Sibiřan vzhledl. „Mohl byste vymontovat výztuže ze sedadel, které jsme tam před časem dali.”

„Už jsem to zkoušel, ale všechno je přivařeno. Bez svářečky to nepůjde.”

Sibiřanovi zahrál na tváři úsměv. „Myslete prakticky, Glenne. Zapomněl jste na paprskomet?”

Glenn Monis sebou škubl, „Zbláznil jste se? Vždyť tím vyhodím kabinu do povětří. Kece nerozstřílím Blesk na kousky, když potřebujete kus kovu.”

Are pečlivě vymontoval z videofonu malý elektronický objektiv.

„No dobře, jestliže v příštích tisíci letech někdo najde naše Blesky, určitě ho potěší, že jsou

nepoškozené. Po nás ovšem nemusí nalézt ani stopu."

Jeho tichý smích ještě chvíli provázel Glenna Morrise, když se dal do práce.

Blesk se otrásl. V kabině se zablesklo. Vnější mikrofony skafandru zaznamenaly ostrou detonaci.

Větší množství kovu zasvířelo vzduchem. Vedle Dooma dopadl pokroucený, asi metr a půl dlouhý kus výztuže.

Are se klidně sehnul a sebral ho. „Přesně to pravé," pochvaloval si suše a pokoušel se tyč narovnat.

Shanton se zastavil před hradbou křovin obklopujících jezero. V ruce tiskl zářič a pozorně naslouchal.

Cítil, jak se mu potí dlaně.

Něco se prodíralo porostem. Chris jasně slyšel, jak trnité větve do sebe navzájem narážejí. Tu a tam mlaskaly tiché kroky v bahně. Od jezera se ozývalo potlačené kloktání a bublání. Vodní hladina vypadala, jako by se vařila.

„Zdroj zvuku zaměřen," hlásil Jimmy.

Chris stáhl zvuk vysílačky. Kódový příkaz B 12 nařizoval, aby se Jimmy domlouval se svým pánem jen vysílačkou.

„Rozměry?" zašeptal inženýr. Citu' ve mikrofony vestavěné v Jimmyho těle bezchybně zaznamenaly Shantonova slova.

„Síře dvacet osm metrů, směr jezero. Objekt se přibližuje."

To nemohlo být zvíře. Na okamžik se Shanton pokoušel představit, co se k němu křovím asi blíží.

Fantazie mu vymalovala jedno strašlivé monstrum za druhým. Energicky potřásl hlavou, aby zaplašil nepříjemné představy. Snažil se najít nejjednodušší řešení.

Voda.

Shanton potlačil touhu zasmát se. Jezero určitě napájel nějaký podzemní zdroj. Logické bylo i to, že by se jezero rozlilo do okolí, kdyby byl přítok příliš vydatný.

Technik namířil světlo dopředu a hledal mezeru v porostu, které si všiml již předtím.

Několik metrů před ním se křoviny rozestupovaly a vytvářely tak volnou cestu k jezeru. Ostré trny se blýskaly v ostrém světle zářiče.

Jimmy vyslal několik varovných signálů. Chris sáhl po sluchátku, aby vypnul přijímač. Jeho psí robot byl pro takovou situaci špatně naprogramovaný, blesko mu hlavou. Citlivé senzory hlásily nebezpečí tam, kde žádné nehrozilo.

Shanton zamířil k jezeru. Po několika krocích zjistil, že jeho domněnky byly správné.

Voda se přelévala přes úzkou pláž a dosahovala až ke kořenům prvních keřů hraničících s jezerem. Hladina vypadala, jako by ji pokrývala vrstva oleje. Krátké vlnky se pohybovaly do stran jen velice pomalu a zanechávaly na břehu mastnou vrstvičku. Voda odrážela světelný paprsek v nepřírozené zeleni.

Jimmy začal výt. Chris mu však nevěnoval pozornost, i když se pes choval jinak, než mu příkazy velely. Jimmy zapnul světlo. Přídavný dálkový senzor se rozběhl na plné obrátky. Po třiceti sekundách vždy světlo vyslal jasný blesk. Jimmy srovnal přijímané obrazy a spustil poplach. Voda stoupala. Robot oběhl kolem svého pána a pronikavě zaštěkal. Shanton sebou škubl, když Jimmy zaútočil svými ocelovými tesáky na jeho pravý kotník a zatáhl za látku jeho kombinézy. Zlostně se po psovi ohnal.

Jimmy poodběhl, posadil se na zadní a hlasitě štekla.

Chris přistoupil těsně k vodní hladině. Přejel po ní světelným kuželem. Hladina se pohybovala. Z hlubiny stoupaly bubliny a na povrchu vytvářely nepřírozené kupole, které pak s hlasitým mlasknutím praskaly. Jakási přísada učinila z vody vázkou kapalinu. Praskající bubliny nerozstříkovaly do okolí žádné kapky, ale vystřelovaly souvislá vlákna, která padala zpět na hladinu a znovu se slévala s kapalinou.

Shantonovy těžké boty se takřka dotýkaly vodního zrcadla. Před špičkami bot kapalina ustoupila o kousek dozadu.

Chris pozoroval okolní divadlo zcela fascinován. Nevšímal si, že vazká hmota zmizela v okolním křoví a šplhá se dal.

Na jezeře se vytvořila vysoká vlna. Valila se k pobřeží, najednou se stáhla a zamířila do průrvy mezi křovím. Přelila se přes Shantonovy boty a stoupala vzhůru. Chris chvíli vyčkával, že se voda vrátí zpět, ale náhle si uvědomil blížící se nebezpečí.

Zelená kapalina se nevracela nazpět do jezera, ale naopak mířila výš. Ted¹ obepínala jeho lýtka.

Hlavní inženýr pocítil ledový strach. Otočil se a pokoušel se projít po průseku nazpět.

Světlomet přešel po jezeře. Koutkem oka Chris zahlédl desetimetrovou zed', která se zformovala na druhé straně jezera těsně pod skálou. Zed' se táhla přes Šířku celého jezera. Na jejím vrchu se vytvářely nespočetné tmavé kruhy, které vypadaly jako oči.

Tekutina se zahušťovala. Chris ztěžka vydechl a celou silou bojoval proti mazlavému sevření.

Upadl. Ruce se mu ponořily do mazlavé hmoty. Nebyla to voda. Tlustá hus-penina se pevně přichytila ke kůži. Hmota soukala dlouhá vlákna, když se konečně postavil a vytáhl ruce z mazlavé kaše.

Přestal s marnými pokusy o vysvobození. S takřka s vědeckým zájmem sledoval, jak se zelená tekutina šplhá po jeho těle. Rychle sáhl k opasku a uchopil vysílačku.

„Centrálo, ohlaste se!”

„Nudíš se, Chrisi,” ozval se vesele Igor Vamuk.

Chris cítil, že smrtící sevření postoupilo už k břišním partiím. Přesto mluvil klidně, když hlásil:

„Poplach. Z jezera se vynořila nebezpečná kašovitá hmota. Nejvyšší stupeň poplachu. Okamžitě informujte Rena Oharka!”

Zelená hmota se vyšplhala na větve okolních křovin.

Technik se rozžehnal se životem. Přesto stále bojoval proti mazlavému sevření, i když mu rozum říkal, že z této pasti není úniku.

Chris uchopil paprskomet. Přes jezero se k němu pomalu blížil tmavý stín. Huspeninová vlna se ještě zvětšila.

„Vydržte, Chrisi, dostaneme vás odtud,” volal Varnuk. Chris u? předtím zastrčil vysílačku za opasek, takže byla dávno obklopená zelenou huspeninou. Vamukův hlas zněl silně tlumeně.

„Vydržte! Riker během minuty odstartuje a zachrání vás.”

Hlavní mechanik si odkašlal. Hmota mu mezitím sahala až na prsa. S námahou vylovil vysílačku.

„Pozdě, Igore. Ta věc mě dostala. Dejte pozor na Jimmyho, jestli vyvázne. Víte, že jsem měl tu černou bestii rád. Hrome, vlna se blíží. Trochu jí zatopím! Konec!”

Chris se chytil trnité větve. Nevadilo mu, že se mu trny zarývají do masa.

Hledáček optiky paprskometu jasně zářil. Chris zamířil rudý terčík na tmavou stěnu, která se tyčila nad vodní hladinou do výšky deseti metrů.

Pak stiskl spoušť. Drobné šípky vylétly ze zavalitého ústí, narazily do měkké hmoty a explodovaly.

Voda se vařila.

Na místech nárazu paprsků se vytvořily vířící koule. Záblesky explodujících náloží osvětlily scénérii nepřírozným světlem. Metr vysoké fontány rozstříkovaly do okolí zuhelnatělou plasmu. Chris cítil, jak se ta mazlavá hmota otfásá. Chapadla divoce bičovala vzduchem.

Zlomek sekundy potom zasáhlo chapadlo technikovu paži a vyrazilo mu zbraň. Náraz byl tak silný, že ruka ztratila cit.

Chris zavřel oči a ztěžka se opřel o křoví, které mu dosud pokytovalo oporu.

Lalá obrazovka žhnula měkkou zelení. Na levém okraji se vytvořila jiskřivá esovitá křivka, přeběhla přes obrazovku a opět zmizela. Vzápětí ji následovala druhá.

Are Doom vrhl poslední pohled na své hodinky, lehce kývl a natáhl šije opět na ruku.

22

Trochu se rozjasnilo. Korona pulsujícího slunce byla pořád za horizontem, ale protuberance šlehalo mnohem častěji. Vnější teploměr ukazoval teplotu plus šest stupňů Celsia.

„Moje domněnka se potvrdila,” ozval se Sibiřan a připojil kontakty primitivního můstku. „Podívejte, Glenne.”

Křivka se přemístila podél vodorovné osy, ale ponechala si kmitočet. Are se postupně dotkl jednotlivých kontaktů. Jediným výsledkem bylo posunutí podél osy. Jinak nic.

„Víte, co to znamená?”

Spojař si třel ruce navlečené do rukavic skafandru. Vypadalo to, jako by mu byla zima. „Znám přece frekvenci pohonů našich Blesků. Pokud se pamatuji, tato křivka jí dokonale odpovídá.”

„Přesně,” souhlasil Sibiřan. „Radiová hvězda vysílá na všech pásmech frekvencí našeho pohonu.

Ovšem je tu jeden rozdíl!”

Are přešel jazykem po vysušených rtech.

„Konec, chlapče, jestli nás nenapadne nějaká rozumná myšlenka,” pokračoval. „Představte si obyčejnou vlnu. Co se stane, když pod touto vlnou vytvořím oblast vakua, která přesně odpovídá velikosti vlny?”

Pilotův obličej vyjadřoval dokonalý zmatek.

„Obě síly se vyrovnají, vlna zmizí a vodní hladina je rovná jako zrcadlo.“

Mezitím, co mluvil, došel mu hlubší význam jeho slov.

„Bože, ale to znamená, že hvězda vyrovnává náš pohon. Nemůžeme odstartovat, dokud nepřestane vysílat.“

„Přesně,“ přikývl opět Are. „Ale i tenhle primitivní přístroj ukazuje, že se děje pravý opak. Hvězda své vysílání pubežně zesiluje.“

Sibiřan vyryl do země dýkou několik čar. „Tohle je hrubý nákres zdejšího systému. Radiová hvězda obíhá po excentrické dráze kolem centrální hvězdy. Občas se k ní přibližuje. Možná existuje souvislost mezi narůstajícím slunečním zářením a vyzařováním druhého, neviditelné hvězdy.“

Are dýkou nakreslil kolem dvojhvězdy elipsu.

„Po této dráze se pohybuje naše planeta. I ona se přibližuje ke slunci. V příštích dnech dojde k největšímu přiblížení třech nebeských těles. Výkyvy gravitace budou stále více působit i na osu naší planety. Posun zóny soumraku už nastal.“

Sibiřan zastrčil dýku do pochvy.

„Máte dostatek fantazie, abyste si představili, co nás čeká, jestliže nenajdeme způsob, jak rychle odstartovat.“

Glenn setřásl pesimistickou náladu. Stiskl na prsou skafandru kontakt a automatika vestavěna do přilby mu podala potravinový koncentrát. Spojář zatáhl rty za čtyřhrannou pojistku a nechal si sklouznout potravinovou kostku na jazyk. S pomocí druhého kontaktu se dostal k sací trubičce zásobníku vody. S požitkem nechal proudit chladivou tekutinu vyprahlým hrdlem.

23

Mozek mu pracoval na plné obrátky. Pátral po teoretických možnostech odstínění záření radiové hvězdy. Hlavou mu probleskla neurčitá myšlenka.

„Co by se stalo, kdybychom změnili kmitočtovou délku pohonu?“ zeptal se opatrně.

Are se zachmuřeně zasmál. „To by znamenalo záchranu. Ale techniku Tajemných známe velice povrchně. Kompaktně sestavené přístroje jsou pro nás pořád komnatou se sedmi zámky. Snad by to šlo s myšlenkovým řízením. Ale veškeré funkce Blesku jsou ochromené.“

„A když se pokusíme změnit plošné projektory?“

Are zavrtěl hlavou. „Jak bychom se na ně dostali, Glenne? Museli bychom je rozmontovat, abychom našli cestu ke změně kmitočtových délek. To je...“

Sibiřan zmlkl.

„Co se děje, Areu?“ vyptával se Mike Doraner vzrušeně. „Vidíte nějakou možnost?“

Doorn netrpělivě mávl rukou. Přistoupil k Blesku, díval se na elipsovité řetěz plošných projektorů a něco si nezřetelně mumlal. Pak člun obešel a několikrát zavrtěl hlavou. Nato zůstal zamyšleně stát.

„Mohlo by to jít,“ řekl si pro sebe. Ostatní tři kolegové to zaslechli. Napjatě ho sledovali. Sibiřan přešel rukou po jednom z projektorů. „Když bychom každý druhý projektor odstínili, změnil by celý okruh svou amplitudu pravděpodobně na polovinu obyčejného kmitočtu. Pak by nám radiová hvězda dokonce obstarala dodatečný tah. Ale co materiál?“

Are se dal zase do pohybu. Nakonec se zastavil u svých kolegů.

„Byla by tu teoretická možnost,“ vysvětloval unaveně, „ale chybí nám k tomu prostředky. Čím bychom projektory odstínili? Ten kousek kovu, který jsme vymontovali z Blesku, samozřejmě nestačí.“

„Jaký kov potřebujeme?“ zeptal se Glenn. „Šlo by to s olovem?“ V hlase mu zaznělo potlačované vzrušení.

„Olovo by bylo ideální. Ale kde chcete sebrat...“

Glenn ho netrpělivě přerušil. „Vzpomeňte si přece, Areu. Při příletu jsme viděli vícero lesklých ploch. Jednalo se o jezírka tekutého kovu. A vsadil bych se, že to bylo roztavené olovo.“

Na okamžik se Sibiřan tvářil souhlasně. Pak ale zavrtěl hlavou.

„Vždyť leží na horké straně, Glenne. Víte, jaké tam panují teploty? Minimálně pět set stupňů Celsia. To nevydrží delší dobu ani naše speciální skafandry. A jak chcete olovo transponovat? To se nedá provést.“

„Musíme se o to pokusit, Areu,“ přesvědčoval ho Glenn. „Chladicí zařízení ve skafandrech nás ochrání minimálně pět hodin. Můžeme tedy hledat olovo celé dvě a půl hodiny, pak musíme obrátit. Při nízké gravitaci bychom mohli urazit patnáct kilometrů.“

„Odkud víte, že se jedná o olovo?“ vmísil se do debaty Voncev. „Vždyť to může být i rtuť.“

Morris zavrtěl hlavou. „Zapomínáte „a vysoké teploty na sluneční straně. Odhad pěti set stupňů je spíše nízký. Rtuť se mění v páru už při 356 stupních. Olovo se taví teprve při 327 a vypařuje se při 1750 stupních.“

„Dobře, předpokládejme, že klimatizace vydrží,“ řekl Are pomalu, „a že poblíž najdeme jezírko olova. Jak ho sem ale dopravíme?“

„Kolik olova vlastně potřebujeme, Areu?“ ozval se Doraner.

„Tak dvacet kilogramů.“

Pilot vydechl. „Pak to půjde. Použijeme nafukovací člun.“

Malý prázdný prostor mezi oběma sedadly často sloužil pro uschování potravy a vody. Před časem prováděl Doraner dlouhodobou inspekci na Hope. Ve vodním světě se vždy vyplácelo brát sebou člun. Morris ho zapomněl před testovacím letem Point Of vytáhnout ven.

Mike Doraner pokračoval: „Člun je oválný a je vyrobený z ohnivzdorného plastiku. Snadno ho nafoukneme pomocí nádoby s kyslíčnickem uhlíčitým. Na bocích jsou držadla. Do nitra člunu se lehce vejde dvacet kilogramů olova.“

„Je to pořád šílený podnik, ale nezbyvá nám nic jiného, než to zkusit.“ Doorn si přejel rukavicí po průzoru. „Tak kdo mě doprovodí do pekla?“ Jeho hlas dostal zase ten starý sarkastický tón.

Morris vztáhl ruku a lehce ji položil na Doomovo rameno. „Vy tady zůstanete, Doorne.“

Sibiřan se krátce zasmál. „A kdo mě tady zadrží?“

„Rozum,“ odpověděl Morris stroze. „Lidé, kteří se vydají hledat olovo, budou po návratu zcela vyčerpaní. Baterie budou mít pak sotva cenu šrotu. Tím ovšem selže i výroba kyslíku. O nachytném záření nemluvě.“

Morris se podíval do nehybných tváří tří ostatních mužů.

„Je to komando smrti a existuje jen malá šance na přežití, jestliže Blesky okamžitě odstartují a vrátí se na Point Of. A to je váš úkol, Areu. Mimoto umíte s Bleskem létat. Vezmu s sebou tedy jednoho pilota.“

Doom chtěl nejprve něco namítnout, ale nakonec mlčel.

Doraner se postavil vedle Glenna Morrisse. „Je to můj člun, a proto vás doprovodím, abych dával pozor, aby se nepoškodil.“ Pak se ušklíbl a dodal: „A to, i když mám pekelný strach. Už jako dítě jsem nemohl snést vedro.“

„Já horko přímo miluji,“ tvrdil Petr Voncev. „Určitě nedáte přednost tomuhle dítěti, že?“

Spojař si prohlížel oba piloty. Nakonec se sehnul a uschoval v pěsti malý kámen. „Budeme losovat. Kdo si vytáhne kámen, ten mě doprovodí.“

Morris natáhl obě ruce k pilotům. „Rozhodněte se!“

Doraner ukázal na pravou, Voncev na levou. Glenn pomalu rozevřel dlaně. Na pravé rukavici ležel šedivý kámen.

„Teď si budete muset na vedro zvyknout,“ poznamenal Are Doom suše.

Ve zlomku sekundy Jimmy propočítával jednotlivé varianty. Poznal, že Shantonovi hrozí smrtelné nebezpečí. Bezpečnostní pojistka v těle zkratovala.

Pes jednal podle vlastního úsudku. Všechny programové příkazy se vymazaly. Pro elektronický intelekt platila jen jedna priorita: zachránit život Chrise Shantona.

Chris Shanton zaklonil hlavu dozadu. Neuspořádaný vous se už téměř dotýkal kapalinového zrcadla. Hlavní technik dýchal krátkými nádechy. Huspeninová hmota mu svírala hrud jako železná obruč a stahovala se kolem něj pořád víc a víc.

Jimmy nasměroval reproduktor vestavěný do úzké mordy směrem k zelené hmotě a zapojil tónový modulátor na maximum.

Z úst se mu linulo hluboké vrčení, které se měnilo ve stále vyšší tón, zakrátko přecházející do ultrazvuku.

Při dvaceti pěti tisících herzech projelo okolním porostem neviditelné zachvění. Silně citlivý mikrofon v teriérových uších zaznamenal rezonanci miliard krystalových trnů.

Při šestadvaceti tisících herzech se echo najednou zlomilo. Z křovin stoupaly husté mraky prachu, blýskající se ve světle reflektoru. Krystalické trny se změnilly v prach.

Když hodnota zvukového kmitočtu dosáhla hranice třiceti tisíc, Jimmy svůj pokus zakončil. Dosáhl své hranice.

Chris cítil, jak trny pod jeho dlaněmi povolují. Současně zmizela i bodavá bolest. Rychle rozpoznal

nabídnutou šanci a hnul tělem dále do křoví. Kolenem narazil na silnou větev. Namáhavě zvedl nohu a položil ji na přírodní stupátko. Řídký porost povoloval pod jeho nohama. Konečně zachytil mohutnější svazek větví. Napnuté svaly na zádech hrozily, že roztrhnou látku kombinézy, ale Chris nepovolil a vši silou se přitahoval.

Jen velice nerada pouštěla zelená hmota svou oběť ze sevření. Pevně se přísá-vala na jeho tělo. Shantonova levá ruka sklouzla, když hmáU hlouběji do křoví a dotkl se místa, kterého se rosol už zmocnil. Spěšně napřáhl ruku, vyrovnával rovnováhu těžkého těla a konečně získal pevnou oporu pod nohama. Rosol mu sahal už jen k pasu. Ale neopájel se iluzemi. Vysoká zeď rosolu se mezitím dostala do středu jezera a neúprosně se blížila.

Třicet metrů nad porostem vzplál světlomet. Široký kužel světla pomalu klouzal vpřed. Dan Riker kroužil s Bleskem nad rosolovitou hmotou. Ze svého vyvýšeného místa mohl dobře rozeznat celý rozsah blížícího se neštěstí.

Těsně pod protilehlou skálou vyvrhovalo jezero tisíce tun rosolu. Vypadalo to jako výbuch sopky. Zelená hmota se mezitím přesunula přes jezero a stála u druhého břehu.

26

Chris si všiml přibližujícího se světlometu. Ale nenašel jedinou možnost, jak na sebe Blesk upozornit. Rosol se mu opět sevřel kolem hrudi.

Blesk slétl dolů. Shanton opatrně napřáhl ruku a sahal po talffovitém výběžku podpěry. Ale Blesk byl ještě příliš daleko. Chris ucítil, že mu noha klouže po větvi. Zoufale zdvihl ruce nad hlavu.

Blesk v tu chvíli poskočil kupředu a přiblížil se tak na dosah. Chrisovy ruce se dotkly chladného kovu. Shanton se vši silou chytil nabídnuté možnosti.

Centimetr za centimetrem vystupovalo zavalité tělo z rosolovitého vězení. Konečně byl technik volný. Blesk se obrátil a zamířil k mateřské lodi.

Když z videofonu náhle vyrazil ostrý zvuk, Riker sebou nechtěně trhl. Vzápětí musel vyrovnat nekontrolovaný pohyb řízení.

Teprve postupně mu docházelo, co ty tóny vysílalo. Ve světle reflektorů rozeznal černou postavu, která plnou rychlostí mířila k energetickému poli. Dan zároveň pochopil, kdo ho předtím navádl. Jasně bílé zářící čtvrtkruh se táhl nad celým horizontem. Popraskané balvany na rozžhavené pláni vrhaly ostré stíny. Atmosféra planety se ve vražedném vedru chvěla.

Glenn Morris a Mike Doraner už dávno stáhli široké clony ze samozabarvu-jícího materiálu před oči. I když se clony zbarvily takřka do černá, oči obou mužů pálily.

Vnější teploměr ukazoval tři sta osmdesát stupňů Celsia.

Oba muži kráčeli vedle sebe po atomové peci. Morris si zvlhčil jazykem slane chutnající rty. Vědomí silného vedra na přivrácené straně jim vyhánělo pot z pórů, ačkoliv pohled na teploměr uvnitř skafandru dokazoval, že teplota zde zůstává na dvaceti stupních.

Mike Doraner klopýtl přes velký balvan a tiše zaklel. Obličej ho svědíl. Už více jak čtyřiaadvacet hodin se neholil a krátké vousy ho začaly škrábat na krku.

„Všímejte si hlavně míst se zvláštní turbulence," nabádal Morris svého kolegu. „Dají se poznat podle zesíleného třpytu."

Muži vešli do stínu jedné ze skal. Mike Doraner vrhl na Glenna tázavý pohled, ale spojař jen zavrtil hlavou.

„Žádnou přestávku, Miku. Na cestě jsme teprve hodinu."

Pod botami jim skřípaly drobné kamínky, které se rozpadaly v prach. Oba muži kráčeli vpřed pravidelným krokem. Sotva cítili tíhu skafandrů, protože gravitace nedosahovala ani poloviny g. Doraner přelétl pohledem po neutěšeném okolí. „Je to horší, než jsem si představoval," pronesl tiše. „Předsálí pekel nemůže vypadat jinak."

„Nesmysl," odsekl Glenn. „Přestaňte s tou nesmyslnou samomluvou a šetřte dech."

27

Pilot přeskočil malou trhlinu a zavrčel: „Myslíte, že najdeme jezírko s olovem? Kdybychom kolem něj prošli ve vzdálenosti sta metrů, ani si ho při tomto prokletém světle nevšimneme."

„Proto musíte dávat pozor na turbulence," vysvětloval Glenn.

„Olovo vstřebává teplo mnohem lépe než holý kámen. Teplotní rozdíl musí vést k silné cirkulaci vzduchu."

Teploměr se vyšplhal přes čtyři sta stupňů. Obří slunce začalo nezřetelně stoupat nad horizont. Okolo zářivě bílého jádra ležel tmavý stín, za kterým neustále vyšlehovaly ohnivé jazyky. Na pravé straně se

objevil nejasný stín, který zvolna putoval na druhou stranu.

Glenn si uvědomil, že znovu stiskl spínač pro dodávku pitné vody. Chvilí se snažil odolat, ale pak si dopřál silný doušek. Voda obohacená vitamíny chutnala zvětrale. Spojář se starostlivě ohlédl po vnitřním teploměru. Rudý pruh zůstával neustále na dvacítce. Morris se přesvědčil, že hrot senzoru nulového bodu se zatím nachází v červeném poli. Byla to velmi cenná pomůcka, aby dokázali najít cestu zpět. Drobný ukazatel neustále mířil stejným směrem. Předtím, než se dali na pochod, nastavil senzor na svůj Blesk.

Morris zvedl ruku a ještě zkontroloval hodinky. Hranice soumravné zóny přešli už před hodinou. Venkovní teplota stoupla na čtyři sta šedesát stupňů. I struktura půdy se měnila. Kameny byly ostřejší a větší. Na rozžhavených skalách se táhly četné trhliny. V dálce se rýsovala tmavá hradba. Spojář si zastínil rukou oči. Clona trochu pobledla a propustila dovnitř trochu více světla.

„Miku, rozeznáte, co je před námi?“

„Vypadá to na pásmo kopců,“ řekl Doraner nakonec. „Ale vzdálenost nedokážu určit.“

Za patnáct minut už dokázali rozeznat jednotlivé podrobnosti. V šíři několika set kilometrů se táhla skalní stěna, tyčící se do výšky osmdesátí metrů. Nad ostrou hranou se klenula část obřího kotouče nemilosrdného slunce.

„Musíme šplhat, nic jiného nám nepomůže,“ usoudil Glenn Morris a suše si odkašlal. „Seshora budeme mít lepší rozhled. Snad objevíme i potřebné jezírko s olovem.“

Po další půlhodině stanuli na úpatí skalní stěny. V jejím stínu klesla vnější teplota na tři sta stupňů. Hlasité hučení naplno pracujícího chlazení trochu ztichlo.

„Království za výtah,“ ušklíbl se Mike Doraner „Ta skála vypadá strašně hladce.“

„Asi tady před nedávným poklesla půda. Proto ani není skála zvětralá. Musíme se poohlédnout po místě vhodném k výstupu.“

Mike vrhl významný pohled na hodinky. „Nevíte, jak dlouho už jdeme?“

Spojář netrpělivě přikývl. „Jistě. Dvě hodiny a patnáct minut.“

„Pak máme teoreticky patnáct minut, abychom našli naše jezírko. V opačném případě bude návrat problematický.“

28

Glenn objevil úzkou římsu, která vedla vzhůru. Vytáhl se na ni a podíval se dolů.

„Můžete se obrátit na zpáteční cestu ihned, jak nastane kritická doba. Ale nezapomeňte: Nemůžeme podniknout druhý pokus. Buď budeme mít úspěch...“

Slova zůstala nevyřčená.

Pilot pokrčil rameny a vyšplhal se na římsu. Oba muži opatrně stoupali vzhůru. Římsa byla na mnoha místech tak úzká, že se na ni vešla jen špička nohy.

Římsa končila asi deset metrů pod hranou skalní stěny. Glenn Morris přejel rukou po skále. Nahmátl mnoho prohlubní, za které by se mohl zachytit.

„Dávejte pozor, Miku,“ řekl stísněně, „vyšplhejte se mi na ramena a posuňte se nahoru. Hornina tam je díky horku silně narušená. Jestli naleznete pevnou oporu, vyšplhám se po vás zase já. Musíme to riskovat.“

V sedmdesátimetrové výšce začal krkolomný výstup. Morris se přitiskl na skálu a pevně se jí chytil. Doraner položil ruce na spojovací místo Glennovy helmy a skafandru a vytáhl se vzhůru. Dařilo se to jen díky nízké gravitaci. I když zde pilot vážil jen polovičku co obvykle, dodatečná váha výstroje těžce doléhala na Morrisova záda. Spojář přitiskl kolena na černý kámen. Vnímal, jak se břemeno postupně přesouvá. Mike opatrně položil koleno na Glennovo rameno a přitáhl druhou nohu, kterou opatrně došlápl na druhé rameno. Postupně natahoval ruce nad hlavu a narovnával se. Pod prsty ucítil hlubokou štěrbinu.

„Udržím se Glenne. Vyšplhejte se teď po mně nahoru.“

Spojář se opřel o pilotovu botu, odrazil se a zachytil se o těžký batoh, po kterém se vytáhl vzhůru.

„Ta štěrbina vede až nahoru, Miku,“ ozval se.

„Vydržte ještě chvíli. Tak, už jsem našel dostatečnou oporu. Chyťte se mé ruky.“

O sekundu později se Mike choulil vedle svého kolegy. „To bylo o fous,“ vydechl.

Spojář šplhal dále. Brzy nato stanul opět na jasném svědění obří atomové pece. Bezděčně vrhl pohled na teploměr. Ukazoval pět set osm stupňů Celsia.

Prstencový trup Point Of se jemně chvěl. Ve strojovně se rozběhly obří generátory, které zásobovaly energetické mříže na plný výkon.

Tři velké obrazovky na velitelském můstku přenášely věrný postorový obraz okolí. Zakřivené stěny lodi odrážely paprsky, které vyzařovaly emitory silového pole. Citlivé mikrofony přenášely potlačované zvuky přehřátého vzduchu.

29

Point Of byla uzavřena do dlouhé ohnivé zdi. Zionizovaný vzduch mezi lodí a plotem silné bzučel. Metr dlouhé výboje ozařovaly noční tmu.

Olejový dým stoupal od energetické bariéry a vnikal do míst mezi lodí a plotem. Obraz okolí se rozmazával.

„Infračervené světlomety," pronesl Dhark krátce. Barevný obraz okolí zmizel. Zůstal jen ostrý obraz, v němž byly jednotlivé tvary ohraničeny temně rudými čarami.

Rosolovitá hmota, která se tyčila všude kolem, působila jako pohyblivé sklo. Obklopovala energetickou bariéru a stahovala se pořád blíž. Rosol se vařil v paprscích čiré energie po celých tunách. Ale jezero dodávalo dostatečnou náhradu.

Křoviny okolo jezera byly pod zelenou hmotou dávno utopené. Mezi lodí a protilehlými skalami se nacházel samý rosol.

Těsně před kamennou stěnou hřímал vulkán, který neustále vyvrhoval další rosolovitou hmotu. Občas rosol vytékal ze svého podzemního rezervoáru klidně. Pak vytvořil desetimetrovou fontánu, která se nafukovala jako vzdušný balón.

Mezitím vystříkávaly četné erupce. Fontána vícekrát vystoupila až do padesáti metrů. Jakmile vnitřní napětí rosolu překročilo mez pevnosti, přšely na jezerní hladinu dlouhá vlákna.

„To nechápu," ulevil si Ren a obrátil se k Danovi, „proč ta hmota neustále útočí na naše silové pole? Vždyť může díky soutěsce vytékat ven z údolí."

Riker pozoroval fascinovaně, jak se asi metr od energetické zdi část rosolu vlní, protahuje do délky a vytváří válcovité tělo tři metry v průměru. Pak narazilo vší silou do sloupku energetické stěny. Na můstku krátce zablikala světla. Vařící se kapky pak stékaly dolů po rámu.

„Jako lumíci," zamumlal Dan.

Dhark se zarazil. „Opravdu se domníváš, že se ta hmota vědomě sama ničí¹? Lumíci na Zemi mají přece vlastní mozek, i když malý. Ale tenhle zelený rosol? Zacházíš příliš daleko."

Dan pokrčil rameny a pružně vyskočil na nohy. „Ještě uvidíme, René. Rád bych ještě jednou odstartoval s 002 a podíval se na to blíže. Snad se dozvíme něco nového. Ostatně, jak se daří našemu skvělému technikovi?"

Guvernér se zlehka pousmál. „Patříčně jsem mu vyčinił, že opustil bez dovolení své stanoviště. Pak jsem ho chtěl poslat na ošetřovnu, ale bránil se tomu zuby nehty. Ted se už opět otáčí ve strojovně." „Dobré nervy," odušil Dan Riker pochvalně. „Já se ted zaletím poohlédnout po centrálním mozku rosolu a prohodím s ním pár slov. Nakonec nás stojí jeho sebevražedné úmysly pěkné množství energie."

30

Půda vibrovala v krátkých, tvrdých úderech.

„Glenne, co je to?" vyptával se Mike Doraner stísněně a zaíal ruku do skafandru svého kolegy.

„Jen klid," uklidňoval ho spojař. Natáhl hlavu kupředu, pozorně naslouchal a pokoušel se najít v třpytivé atmosféře pekelné planety nějaký záchytný bod. Zmateně vířící vzdušné masy smazávaly neustále obrysy okolního světa. Obří skály byly na okamžik vzdáleny jen několik stovek metrů, pak se smršřily a objevily se o několik kilometrů dál.

Glenn se křečovitě nadechl. Vibrace vyvolávaly v žaludku silný pocit nevolnosti. Z reproduktorů se ozýval přerývaný dech Mika Doranera.

„Glenne, slunce...!"

Zářící srpek na horizontu se zbarvil doruda. Po kotouči přebíhaly černé čáry. Tam, kde se dotkly země, stoupala hustá oblaka páry.

Glenn potřeboval jen několik sekund, aby si uvědomil význam tohoto přírodního divadla.

„Úkryt, Miku, potřebujeme nějaký úkryt! To je dešťová fronta, která se na nás žene. Rychle, člověče, pospěš si!"

Pilot nechápavě hleděl na svého kolegu. Nepřirozené světlo obklopovalo jeho tělo jako nějaký ochranný štít.

Glenn bezděčně vrhl pohled na venkovní teploměr. Čtyři sta dvanáct stupňů.

Teplota silně poklesla. Současně se vzduch dal do pohybu. Silné nárazy větru se opíraly do skafandiů.

Na rovině se zvedal závoj prachu. Sluneční světlo se rozptýlilo do nespočetných krystalů, které s sebou bral vítr.

Hranice kolmých černých čar se hnala blíž.

Glenn Morris se zoufale ohlížel po nějakém úkrytu. Chápal, co sebou ten déšť přináší.

Silné ochlazení utlumilo na několik minut silný pohyb vzdušných mas. Rozmazané tvary nabraly opět dřívější podobu. Asi tisíc metrů daleko se tyčila vyvýšenina z navršených kamenů. Mezi jednotlivými skalními bloky byly díry, kterými prosvítaly fialové sluneční paprsky.

„Miku, běž! Proboha, pospěš si! Musíme se dostat k té skále dřív, než nás dožene déšť!“

Doraner stále nechápal.

„Co se děje, Glenne? Déšť přece nemůže. ..“

„Idiote!“ zuřil spojař. Skafandr učinil každý rychlejší pohyb nesmírným utrpením. Glenn Morris klopýtal přes velké balvany, usilovně sbíral rovnováhu a opět vyrážel kupředu. „Pobězte už konečně! Je to zaručeně koncentrovaná kyselina! Tomu naše skafandry zatím nedorostly. Rychle, Miku, déšť se blíží.“

Grenn suše zakašlal. Podvědomě zaregistroval, že kyslíkový přístroj už nepracuje na plný výkon.

Srdce mu bušilo v nepravidelném rytmu.

Boty klouzaly. Před oběma muži se rozkládalo pole pokryté bílými krystaly, které vítr vháněl do vlnovitého pohybu. Glenn Morris se s Mikiem Doranerem

31

probíjeli vpřed krystaly, které jim zpočátku sahaly ke kotníkům a pak stále výš.

„Kupředu, Miku,“ pobízel ho Glenn, „nevzdávej se, dokážeme to.“

Fialové slunce ještě více ztmavlo. Silné nárazy větru vytvářely z bílých krystalů klouzavé vlny, které sahaly oběma mužům až k pasu.

Mike Doraner vykřikl. Najednou se ponořil až po prsa a nořil se stále hloub. Glenn se vrhl stranou a natáhl ruku. Pilot se jí křečovitě zmocnil a pevně se držel. Morris se opřel proti větru a prachové hmotě. Váha pilotova těla hrozila, že ho roztrhne ve dvě, na rtech ucítil slanou chuť krve, když se vši silou naklonil kupředu.

„Glenne!“

Pilotův hlas neměl už takřka nic společného s lidským orgánem.

„Nemám pod sebou pevné dno, pomalu se potápím.“

Otáčivý vzdušný vír hnál před sebou krystalický prachový mrak, který zasáhl Morrisa plnou silou do zad. Oba muži byli hnáni jako list papíru mnoho metrů kupředu.

Vnější mikrofony zachytily nový zvuk. Ve skučícím větru se skřípavý zvuk krystalů směšoval s tichým šuměním, které neustále zesilovalo.

„Kupředu,“ zakřičel Morris. „Déšť už je blízko!“

Oba muži se dále těžce vlekli krystalickým prachem.

Dno se neznatelně začalo zvedat. Bezpečí nabízející skály byly na dosah. Silný závan větru s sebou přinášel jednotlivé kapky deště. Jedna z kapek udeřila do průzoru Morrisova skafandru.

Spojař otočil hlavu a spatřil, jak kapka naráží po straně do průzoru. Kapka se rozstříkla na další drobné kapičky, které pokryly průhledný plastový materiál.

O/valo se slabé zasyčení a současně se kryt zbarvil na zasažených místech do mléčně bílé.

Pod podrážkami bot se opět objevil pevný kámen. Glenn Morris se dal do běhu. Vtom zaslechl přidušený hlas. Spojař se otočil. Mike Doraner se choulil na zemi, s těžkou rukavicí na průzoru. Třemi skoky byl u něj.

„Vstaň, Miku!“

Pilot bezmocně zavrtil hlavou. Jeho hlas se slil do špatně srozumitelného mumlání.

„Pryč, Glenne. Nemůžu dál. Zachraňte se sám!“

Glenn Morris udeřil. Pilotovo tělo odletělo stranou. Na okamžik spatřil Mikovy hrůzou rozšířené oči.

„I kdybych vás měl k té skále dokopat, Doranere, půjdete se mnou!“ procedil Morris skrze zuby, „slabochu, jdeme!“

Pilota opět zasáhl další kopanec.

Mike Doraner zavrčel jako postřelený medvěd. Ztěžka se postavil na nohy. „To ti nikdy neodpustím,“ zašeptal okoralými rty, „slabochu, co? Já ti ukážu!“

„Nahoru na ten kvádr,“ přikazoval spojař. Pilot se unaveně šplhal vzhůru. V patách za ním šplhal na skálu i Glenn Morris. Spěšně se rozhlédl kolem.

Těsně před nimi se otevírala malá jeskyně. Morris strčil pilota před sebe a tlačil se za ním do maličké jeskyně, ve které mohli stát pouze se sehnutými hlavami.

Vtom se déšť rozpršel v plné síle.

* *

Přesně dvě vteřiny hučelo ve strojně jistě v ostrém staccatu. Do olejově páchnoucího vzduchu se mísil bodavý závan ozónu.

Na stěně velitelského můstku se rozsvítila obrazovna přímé linky. Objevil se obličej hlavního technika, na jehož čele se leskly drobné krůpěje potu. Ale přesto hlásil klidným hlasem:

„Úpiný výpadek, pane. Energetická bariéra je proražena. Cílený útok na rámy čtyřicet dva a čtyřicet tři zničil naše plošné projektory. Ta čertovská hmota už oblévá naše přistávací podpěry.“

Ren přejel palcem po ovladači zbraňového systému.

„Jsou všechny přechodové komory uzavřené?“

„Ano,“ přikývl Shanton.

„Tak si může rosol téct, kam chce. Loď nemůže v žádném případě ohrozit.“

„JDozvolte mi malou radu, pane,“ ozval se inženýr. „Já jsem se s tím už setkal. Ten rosol je opravdu nebezpečný a vypadá to, že má i určitý druh instinktu. Napalte to do něj a rozprašte ho do atmosféry. To je nejbezpečnější postup.“

Guvernér se vážně zahleděl do Shantonovy tváře.

„Ne, k tomu nemáme právo. Kdo ví, o jakou zvláštní formu života se jedná. I v případě, že je inteligentní jen zpola, nesmíme ji bez zvláštního důvodu zabít. To jednoduše zakazuje lidská etika a úcta ke všemu životu. Zbraně použijí jen v nouzi!“

Chris Shanton neodpověděl, ale nelibost měl jasně vepsanou do tváře. Výmluvně pokrčil rameny a vypnul obrazovku.

Point Of se lehce otřásala. Kamery ukazovaly rychle stoupající rosolovitou hladinu, která se brzy dotýkala spodní části lodi a krátce nato pokryla objektivy.

Ohlásil se Manu Čobe.

„Opatrně, pane. Rosol vniká do vnitřního kruhu a rychle stoupá.“

Dhark se usmál. „Nemějte obavy, Manu. Nakonec stačí zapojit motory, abychom ho zničili.“

Intervalové pole si snadno s rosolem poradí.“

Manu Čobe vážně pohlédl Oharkovi do očí. „Nepřehánějte to příliš s humanitou, pane. Všechno naznačuje, že na nás cíleně zaútočil.“

Rosol se soustředil jen na loď, i když mohl lehce protéct okolo. Když si nedáme pozor, tak brzo pokryje celou Point Of.“

Na vysílače pulsovalo zelené světlo. Dhark stiskl spínač.

Ohlásil se Dan Riker.

„Jsem asi padesát metrů nad jezerem, René! Příliv rosolu neustále pokračuje.“

33

Senzory ukazují, že za skalní stěnou vězí nepředstavitelně velká podzemní jeskyně. Její hloubka se nedá určit, protože jednotlivé vlny rosol pohlcuje. Rosol přitéká k lodi s určitým cílem!“

„AíylíS se, Dane. Kdyby rosol řídil jasně myslící intelekt, musel by si uvědomit, že loď takovému útoku lehce odolá. Spíše něco na naší lodi rosol přitahuje. Třeba reaguje na teplotní vyzařování.“

„A útok na techniku, René?“ namítl Riker. „To bylo promyšlené jednání. Raději zůstanu u své teorie: Rosol sám chce být zničen! Z nějakého důvodu obětuje část své hmoty.“

Než mohl Dhark odpovědět, ozvalo se volání nejvyšší priority. Tmavý obličej Manu Čobeho překryl Rikerovu tvář. Afričan bez dlouhých okolků spustil: „Pozor, pane, zachytili jsme rytmické znaky na nadsvětelné frekvenci.“

„Zaměření?“

Zřetelně vnímal, že Manu suše polkl, než odpověděl: Jezero, pane.“

„Omyl je vyloučen?“

Do Čobeho hlasu se vmísil nevrlý podtón: „Pane, třikrát jsme přezkoušeli křížové zaměřování obou vrchních antén nad zbraňovými stanovišti. Mimoto přímo nad jezerem Blesk 002 posloužil jako třetí měřicí bod. Vysílač leží asi sedmnáct metrů pod hladinou jezera přesně u skalní stěny, odkud vylézá rosolovitá hmota.“

„Běží záznam?“

„Jistě, pane.“

„Dále natácejte všechny signály a záznam pak proveďte pomocí palubního počítače. Výsledky mi okamžitě sdělte!“

Vzadu za Oharkem tiše předl nějaký přístroj. Guvernér se obrátil a všiml si, že vyrovnávač přistávacího zařízení ukazuje odchylku, která většinou nebyla větší než 0,01 stupně od horizontální osy. Ted' byla ručička na dvojce a mířila k vyšším hodnotám.

Dhark zareagoval ve zlomku sekundy. Vyhlásil poplach, stiskl současně spínač, který dodával energii do zbraní a pomocí palubního rozhlasu oznámil: „Pozor, všem! Rosolovitá hmota vnikla pod loď a vytlačuje ji z místa. Každý se okamžitě připoutá. Příkaz pro západní a východní palebné stanoviště. Připravte modrý a červený paprsek. Při příkazu k palbě zničte rosol až k hranici s jezerem. Opakuji: jen k jezeru!“

Point Of se naklonil ještě více. Odchylka se dala měřit pouhým okem. Ručička vyrovnávače vystoupila na značku devíti stupňů.

Ren se naklonil kupředu. Nemýlil se?

Ale pak už měl jistotu. V zelené hmotě tančily myriády tmavých bodů. Vytvářely abstraktní obrazy a takřka neviditelné čáry zakončené uzly a smyčkami. Oharkovým očím se nabízel zřetelný obraz variabilního nervového systému.

Rychle se zbavil všech doprovodných otázek, které mu vířily hlavou. Rosol

34!

ohrožoval Point Of a nebezpečí bylo mnohem větší, než se Dhark zpočátku domníval.

Blesky 003 a 004 klidně spočívaly na svých tenkých nohách. Více než kdy jindy se podobaly dlouhonožým pavoukům.

S nepříjemným zaskřípáním sklouzla jedna noha po rozpadlém kamenu, než opět našla pevný podklad. Petr Voncev se s Arcem Doornem vyšplhali do kabiny Blesku a přirazili poklop. Stísněně pozorovali přírodní divadlo, které se odehrávalo jen několik stovek metrů od nich na hranici mezi zónou soumraku a žhavým územím.

Ze tmy odvrácené strany vanul vítr rychlostí orkánu a nepředstavitelnou silou narážel na protivítr, který přicházel ze sluneční strany.

Obě proudění vytvořila gigantický válec, jehož podstavec sledoval hranici mezi oběma oblastmi. Ve válci vířily tuny vážící skalní bloky, jako by to byly sněhové vločky. Celá písečná pole byla vyzvednuta do vzduchu a teprve o kilometr dále opět svržena na zem.

Písečná dma bubnovala do trupů obou Blesků. Are sebou trhl, když nedaleko dopadl obří balvan.

Úlomky kamení se rozlétly do okolí.

„Jestli nás takový balvan zasáhne, máme po starostech,“ zašeptal Voncev. „Neochránil by nás ani téměř nezničitelný unital.“

Are se opřel do křesla a uvolnil unavené zádové svaly. Pak poznamenal: „Petře, bylo by to lepší, než se pomalu dusit. Dávám přednost rychlejší smrti.“

Voncev si odfrkl. „Pořád máme naději, Areu. Snad se Mikovi a Glennnovi podaří obstarat potřebný materiál.“

Sibiřan chtěl odpovědět, musel se ale křečovitě držet. Závan bouře narazil ze strany do trupu Blesku. Malý kosmický člun se zakymácel, když se tlak větru ještě zvýšil. Pět tun těžký stroj se pomalu nakláněl na bok. Když už hydraulika nedokázala vyrovnat obrovský tlak, automaticky se uzavřel zámek dveří.

Jedna z podpěr na návětrné straně ztratila kontakt se zemí. Po několik sekund hrozilo, že se Blesk převrátí. Pak vítr ustal. Blesk tvrdě dosedl na všechny podpěry.

„To bylo těsné!“ ulevil si Are a naslouchal tupým úderům, které rozeznávaly kovový trup.

„Uvolněný balvan, který orkán mřstil proti stěně,“ poznamenal Voncev. „Už to, Areu, dlouho nevydržím. Sedíme tu jako krysy v pasti. Kdybych mohl něco dělat.“ Pilotův hlas se zlomil.

Are se otočil, co mu těsný prostor dovozoval a udeřil pilota hranou dlaně přesně mezi helmu a kombinézu.

Petr Voncev sebou trhl, suše zakašlal a třel si rameno.

„Děkuji, Areu, málem jsem začal bláznit.“

35

Are Doorn jen zamumlal cosi nesrozumitelného. Najednou dostal nápad,

„Petře, neruší orkán vyzařování radiové hvězdy? V okolí musí vznikat pěkné množství statické

elektřiny. Pokuste se odstartovat."

Pilot začal horečně pracovat. Na myšlenkový kontakt byl příliš rozčilený a nedokázal se soustředit, proto s pokusy brzy skončil a raději zvolil ruční řízení.

Najednou utichly okolní praskavé zvuky. Vzápětí se venku bíle zablesklo.

„Co to bylo?" ptal se Doorn udiveně.

„Opět funguje intervalové pole, Areu," zakřičel Petr Voncev nadšeně. „V pravý čas. Byl to celkem pěkný kousek skály."

Pilot pokračoval v práci. V kabině se vytvořila jemná bílá mlha, která se však rychle rozpustila.

„Klimatizace a regulátor teploty znovu pracují," radoval se Voncev. „Můžete si sundat přilbu. Máme Blesk pod kontrolou."

„Tak rychle startujte, chlape! Snad můžeme Morrisovi s Doranerem ještě poskytnout pomoc."

Blesk se odlepil od země a rychle získával výšku.

„Podařilo se," odfrkl si Sibiřan.

Ale okamžitě zmlkl, když Blesk nekontrolovatelně klesl dolů. Přistávací podpěry byly při nárazu zatíženy na maximum. Těla obou kosmonautů tvrdě narazila do bezpečnostních pásů. Když se Voncev obrátil k Doornovi, měl obličej bílý jako stěna.

„Nemá to smysl. Člun pracuje jen v radiovém stínu crkánu. Když se dostaneme do kontaktu se zářením radiové hvězdy, přístroje ihned selžou. Zase jsou z nás vězni."

Sibiřan si navlhčil rty jazykem. Cítil, že mu krev stéká po bradě. Při tvrdém nárazu se kousl do rtů.

„Zatím ale žijeme," pronesl unaveně. „Dokud potrvá bouře, zůstaneme naživu. Alespoň intervalové pole a klimatizace fungují."

Pohledem sjel na měřič tlaku vzduchu ve skafandru. Poděšeně sebou trhl.

„Petře!"

Pilot se otočil. Are beze slova ukázal na malý přístroj. Voncev ihned pochopil.

Drobná ručička stála jen jeden a půl milimetru před nulovým bodem. Červená barva varovala, že kyslíkové nádrže jsou přepnuty na rezervu.

Oba muži věděli, co to znamená. Pro Morrisa a Doranera nebylo záchrany.

Glenn Morris se vysunul z těsného vězení. Starostlivě se snažil, aby se nevystavoval přímému slunečnímu záření. Těsně vedle vchodu do jeskyně se přitiskl ke skalní stěně, která poskytovala trochu stínu.

Mike Doraner se posadil na zem před jeskyní a natáhl své dlouhé nohy. „Konečná stanice, že?" Pilotův hlas nezněl příliš vzrušeně.

„Nesmysl!" Morris s námahou odtrhl pohled od indikátoru energetických článků. Muži už byli v horké zóně přes čtyři a půl hodiny. Baterie měly životnost při plném odběru pět hodin. Ve vymezeném čase spolehlivě dodávaly proud pro složitou klimatizaci. Zároveň poháněly elektrolytický vyvíječ kyslíku a malá oběhová čerpadla.

Mike Doraner přitiskl rukavici na průzor a pokoušel se vyčistit matné místo. Ale brzy poznal, že jeho snaha je marná. Kyselina poleptala plastik do značné hloubky.

„Nic si nenalhávejme, Glenne," řekl unaveně. „Baterie zpáteční cestu nevydrží. Můžeme si ušetřit trápení a počkat na konec tady."

Každá buňka v těle Morrisovi bránila, aby se vzdal. Pořád přepočítával spotřebu energie a docházel vždy ke stejným závěrům. Jestli se nestane zázrak, nepřežijí!

„Byla by tu jedna cesta," říkal spíše pro sebe než pro svého kolegu. „Kdybychom nepoužívali elektrický proud pro elektrolyzu kyslíku, vydržely by baterie třikrát déle. Výroba kyslíku stojí nejvíc energie. Kdybychom odpojili vysílačky, ventilátor v přilbě a vzduchovou pumpu, nechali běžet jen chlazení a senzor pro nulový bod, pak by nám zůstala zásoba elektřiny na pět hodin. Přitom započítávám kapacitu přetížení baterií v hodnotě třiceti procent. Musí to jít!"

Ve sluchátkách mu zapraskalo, jak se Mike Doraner začal smát. Smích ukončil až záchvat kašle.

„Nádherné, Morrisi," zajíkal se pilot a snažil se popadnout dech. „Skvělá myšlenka. Odpojme vyvíječ kyslíku a otevřeme helmy. Atmosféra ohřátá na pět set stupňů nás bude ovívat jako májový větřík."

Znovu se křečovitě rozesmál.

„Sklapněte," utrl se na něj Glenn Morris. „Buď se uklidníte, nebo vám roz-biju helmu nejbližším kouskem skály. Když vezmu vaše baterie, určitě projdu."

Pilot ztichl úžasem. Ted se rozesmál Morris.

„Snad jste to nevzal vážně? Nebo ano?"

Mike Doraner pomalu zavrtěl hlavou. „Jistěže ne, Glenne. Ale neměli bychom uvážít, jestli by se aspoň jeden z nás neměl pokusit o návrat? Je zbytečné, aby zemřeli dva lidé, když je tu šance, že by jeden došel.“

„Raději mlčte,“ okřikl ho Morris měkčeji, než měl v úmyslu, „bud se z toho pekla dostaneme oba, nebo to dotáhneme spolu až do konce. Nakonec je jedno, jestli zemřeme tady nebo na odvrácené straně.“

Spojař zalétl pohledem k jezeru krystalického prachu, které se jim má) stalo osudným. Krystaly ztratily svůj lesk, nabraly šedivou barvu. Kyselý změnil jejich chemické složení. Povrch ztvrdl. Pod žhavými slunečním paprsky se šed' rychle měnila do špinavě bílé. Do atmosféry stoupaly obláčky. Mezitím se na některých místech znovu jasněji zalesklo. Nové sloučeniny se začaly rozkládat. Oba kosmonaute nehnutě pozorovali toto úchvatné přírodní představení.

Spojař pokročil kupředu. Chladicí zařízení začalo ihned hučet o poznání hlasitěji, protože přímé sluneční paprsky se nelítostně opřely do skafandru.

Glenn Morris náhle hlasitě vykřikl a uskočil rychle zpět. Kyselý déšť narušil pevnost obrovského kusu skály před jeskyní. Pod pozemšťanovou vahou se utrhł jeden balvan a zřítíl se dolů. Glenn nalezl pevnou půdu pod nohama ještě včas.

Balvan dopadl na zem a roztrřítíl se na mnoho drobných částí. Jedna z nich škrtila o kámen, který se povaloval těsně u krystalického jezera. Odskočila maličká jiskra.

Sluneční světlo zbledlo.

Glenn Morris byl vzápětí přitřítěn neviditelnou titánskou pěstí na skalní stěnu. Vzduchem svištěly střepiny a bolestivě narážely do jeho těla. Mike Doraner narazil na zadní stěnu jeskyně a zůstal ležet. Nad jezerem stoupal ohnivý jazyk. Půda se zvlňila a rozpadla na tisíce malých fragmentů. Glenn Morris ležel náhle na zádech. Malá stěna, která jemu a Mikovi Doranerovi poskytovala ochranu, se zřítíla.

Tak rychle, jak to začalo, vše opět i skončilo.

Glenn se vyškřábal na kolena a omámeně hleděl na krystalické jezero, v jehož středu se šklebil hluboký kráter.

Pak se dostavil pocit ulehčení.

„Miku,“ křikl spojař. „Miku, můžeme to ještě dokázat! Miku, odpovězte přece.“

Ale pilot neodpovídal. . .

Dharkův hlas burácel z reproduktorů: „Přikaz zbraňovým stanovištím Západ a Východ, připravit modrý a červený paprsek! Nastavit maximální sklon. Cíl leží mezi lodí a břehem jezera. Palte!“

Nad pohyblivými emitory se již delší čas jiskřilo žhavíí pole. Plynulými pohyby nastavily posádky paprskových děl potřebný palebný úhel. Ruce se dotkly neforemných pák, ukazováčky nahmataly pojistky a palce stiskly ploché spouště.

Pak vypuklo nad rosolovitou hmotou peklo.

Jako záplěsí silné světle modré paprsky udeřily se zhoubnou silou do kypícího rosolu. Mezi nimi se jako vějíře roztáhly červené jehlové paprsky.

Rosolovitá hmota se roztrhla. Tam, kam dopadl modrý paprsek, rozdělil se rosol na čistou vodu a pevnou část. Rudé paprsky rosol jednoduše vymazaly. Nad údolím stoupala olejovitá pára. Rosol se vzpínal do výšky. Na jeho povrchu vyskakovaly obří puchýře, které se s třeskotem trhaly. Rosolovité vlny se vrhaly vstříc ničivým paprskům.

38

„René, ohlas se!“ volal Dan Riker do mikrofónu. Z paluby Blesku nádherně viděl na celou oblast.

„Co se děje, Dane?“

„René, rosolovitá hmota teď proudí rychleji'. Proud, který tryská u paty skály, dosahuje dvacetimetrové výšky. To jsou desetitisíce tun!“

Ren si shrnul vlasy z čela. „S tím si poradíme, Dane. Musím...“

„Počkej, René!“ V Rikerově hlase zazněl tón potlačovaného děsu, „to není všechno. Po obou stranách skalního otvoru se vytvořily dva sloupky. René, je to neuvěřitelné, ale nesou obří útvary, které vypadají jako oči!“

Guvernér ucítil, že mu po zádech přejel mráz. Ale nebyl čas na-hlubší úvahy. Ohlásil se Manu Čobe.

„Pane, vysílání z jezera zesílilo. Intervaly jsou kratší. Signály jsme zatím nerozluštili.“

Ren jen krátce kývl a odpojil se. Chvíli váhal, jestli nemá přestat s palbou.

Lodí otrásl tvrdý náraz. Point Of se chvíli komíhala, než hydraulika zasáhla.

Lod se otřásla, když obě stanoviště zahájila palbu na přibližující se rosolovitou zed současně. V zelené hmotě se vytvářely metrové díry. Paprsky rozřezávaly rosol jako obří nože. Těsně před lodí se zed zhroutila. Dobře zacílené paprsky ničily poslední zbytky.

Na velitelském můstku se Dhark zamyšleně díval na spálenou plochu u jezera. Mučila ho otázka, jestli ta ničivá akce byla nutná.

„Rosol přestal tryskat," hlásil Riker.

Glenn Morris nahmatl regulátor hlasitosti a zapojil vysílačku na plný výkon.

„Miku, odpovězte!"

Ale pilot mlčel. Morris otočil hlavu, kam až mu skafandr dovolil a přitiskl pravé ucho blíže k reproduktoru. Zadržel dech.

Ted konečně zaslechl krátký, přerývaný dech. Mike Doraner zamumlal několik nesrozumitelných slov. Pak hlasitě zasténal.

„Miku, ozvěte se!"

Nic.

Glenn se snažil zorientovat. Kamenná stěna, která jim poskytovala ochranu před kyselým deštěm, byla explozí silně poničená. Spojář se postavil a pohledem hledal malou jeskyni. Zmizela.

Glenn vrhl krátký pohled na teploměr. Ukazoval pět set třicet čtyři stupně. Ukazatel kapacity baterií se pohyboval v dolní části stupnice.

Morris pocítil vzrůstající pocit paniky. Jak má najít svého kolegu? Mike Doraner byl v okamžiku exploze v jeskyni. Výbuch smetl skálu, ve které se jeskyně nacházela, někam mezi ostatní skalní bloky.

39

Doraner ale žil. To dokazoval jeho dech. Ale byl zasypaný tunami kamení.

„Glenne." Hlas byl pouhý výdech.

Spojař se rychle rozhlédl kolem. „Haló, Miku, kde vězíte?"

Z reproduktoru chvíli vycházely jen praskavé zvuky statické elektřiny. Pak se zase ozval Doranerův zesláblý hlas.

„Co se stalo, Glenne? Ležím v jeskyni, ale vstup je zasypaný." Mike Doraner zasténal. „Moje ruka..." Spojář rychle uchopil anténu, která vyčnívala ze zátylku jeho helmy a vši silou ji ohnul dopředu. Pak se začal otáčet kolem své osy.

„Mluvte dál, Miku," žádal svého kolegu, „zkusím vás zaměřit. Co máte s rukou?"

„Nevím." Lehký výkřik bolesti. „Asi je zlomená," zašeptal pilot. „Viděl jsem jasný záblesk světla a pak to se mnou mrštilo o zadní stěnu jeskyně."

„Mluvte dál, Miku. Myslím, že jsem vás našel." Spojář se zaměřil na jedno místo. Čím víc se k němu blížil, tím hlasitější byl příjem.

„Zasypalo mě to, že?" V pilotově hlase se ozval tón narůstající paniky. Jak mě chcete odsud dostat? Mám pocit... že se skála převrátila... Glenne, skála leží ústím jeskyně dolů. Ven se nedostanu."

„Chcete se opět vzdát?" opáčil ostře spojař.

Doraner mlčel. Trhavý dech občas přerušovalo potlačované zasténání.

Glenn se dal se zaťatými zuby do práce. Postupně odvaloval jednotlivé kameny. Tělesná námaha prudce zvýšila teplotu uvnitř skafandru. I když klimatizace běžela na plný výkon, nedokázala udržet vnitřní teplotu na dvaceti stupních Celsia. Cítil, jak se mu pot řine ze všech pórů.

Často se mu v okolí rukavic vytvářely bílé obláčky mlhy. To ostré hrany kamení protrhávaly tkanivo. Rychle tuhnoucí tekutina však pracovala výborně a trhliny ihned zaplnila.

Pak Glenn narazil na spodní hranu skály s jeskyní.

„Je tu světleji," ozval se Mike Doraner. „Glenne, vy to dokážete."

Glenn smetl drobné kamení stranou. Pod sebou ucítil drsnou skalní desku. Doraner se tedy nemýlil. Skála se opravdu převrátila. Mezi deskou a skálou byla mezera asi třiceti centimetrů. Spojář se položil na břicho a natáhl ruku dovnitř. Rukavice se dotkla pilotova těla.

„Opatrně Glenne," zasténal Mike, „dotkl jste se mé levé ruky. Pekelně to bolí."

Morris vložil do svého hlasu velkou dávku optimismu. „Dobrá, Miku. Brzy vás odtamtud vytáhnu."

Zatím se mu hlavou honily všemožné myšlenky. Váhu skalního bloku odhadoval na stovky tun.

Zkusmo udeřil malým kamenem o skalní stěnu. Kámen se rozpadl, ale nezanechal na skále sebemenší stopu.

„Dobře, Glenne, vím, kdy je konec. Byl jste výborný kamarád."

Spojař přitiskl helmu k úzké mezeře ve skále.

• „Nedělejte hlouposti, Miku. Nesmíte se vzdávat!"

Doraner se tiše usmál. „Dík, Glenne. Ale bez nářadí s tím nepohnete. Snad se aspoň dostanete nazpátek. Podám vám teď svou baterii."

Morris se zoufale rozhlédl kolem. Pohled mu sklouzl na jezero krystalického prachu, v němž se opět objevila tmavá místa, a náhle si všiml trhliny ve skále, která sahala až k jeskyni.

Hlavou mu bleskl nápad.

„Počkejte, Miku."

Nekonečnou sekundu se obával, že pilot mezitím už odpojil svou baterii. Pak by ovšem nezaslechl jeho poslední slova.

S ulehčením zaznamenal odpověď.

„Co se děje, Glenne? Právě jsem..."

„Přestaňte s těma hloupostma," přerušil ho vzrušeně Morris, „našel jsem východisko, které je ovšem riskantní. Pokud budeme mít smůlu, skála se nad vámi zřítí. Ale zkusíme to."

Mike Doraner dýchal zrychleně. „Nelžete mi. Můžete to utrpení jen prodloužit..."

„Odstřelím ji," odpověděl klidně spojař. „Odstřelím tu prokletou skálu, jako že se jmenuju Glenn Morris!"

„Jak?"

„Žádné další otázky," přikazoval drsně Morris. „Dělejte, co vám řeknu."

S tichým klením začal rozvazovat plastické řemeny, které přidržovaly nafukovací člun na jeho zádech. Nakonec sáhl po dýce a jednoduše řemeny přeřízl.

Pak zatáhl za šňůru, která svazovala balík dohromady. Člun se sám rozbalil. Glenn otevřel malý vak s nouzovou výstrojí se signální pistolí a šesti světlicemi, potravinami a vodou. Úplně vzadu ležela naběračka.

Morris sebral pistolí a nabil ji dvěma patronami. Ostatní čtyři světlice zastrčil do náprsní kapsy. Pak začal tlačit člun do jeskyně. Nádobu s kysličníkem uhlíčitým se zaklínila. Vztekla do ní kopl a skalní výběžek, který jí bránil v přístupu do nitra jeskyně, se odlomil.

„Nafoukněte člun a schovejte se pod něj!" přikazoval Glenn.

„Hned jsem zpátky!"

„Nechápu..." protestoval Doraner slabě.

„Máte šanci tak padesát na padesát," přerušil ho Morris.

„Třeba vám spadne skála na hlavu, ale možná vás dostanu ven. Tak se uklidněte a dělejte, co jsem vám řekl!"

Zatímco šplhal dolů k jezeru, zaslechl charakteristický sykot při nafukování člunu. Přes všechno napětí se tiše zasmál.

Naběračku tvořil odolný plastik. Dutý kužel dokázal pojmut až tři litry tekutiny. Glenn opatrně vstoupil na zatvrdlý povrch krystalického jezera.

Už po několika krocích kůra povolila, a tak se octl po kotníky v prachu. Spojař zamířil přímo k tmavým místům. Každý krok pečlivě vážil. Když

zaslechl ve vnějším mikrofону tiché zapraskání, zastavil se, pomalu poklekl a nechal prach, aby se dotkl přílby.. Skafandr, který se při chůzi nabil statickou elektřinou, opět ztratil svůj náboj. Třikrát musel tento postup opakovat, než se dostal na potřebné místo. Seběmenší jiskra by znamenala opět silný výbuch.

Opatrně obešel tmavou skvrnu, na jejími povrchu odráželo světlo světle šedý odstín.

Spojař opatrně natáhl ruku. Prsty zajely do krystalického prachu, ale brzy narazily na pevné dno.

„Přesně jak jsem předpokládal," pochvaloval si a připravoval si naběračku. „Sůl vytváří plochou nádrž, na jejímž povrchu plave roztavený materiál."

Nabral potřebnou dávku taveniny a vydal se na zpáteční cestu do skal. Nespočetné drobné krystaly okamžitě zaplňovaly stopy, které po sobě Morris zanechal, vytvářely blýskavý příkrov a pomalu opět splývají s povrchem podivného jezera.

Zavál lehký vítr. Postupně zahlazoval poslední zbytky Morrisových stop. Po několika minutách nic neukazovalo na jeho návštěvu.

„Miku?"

„V pořádku, Glenne." V hlase zaznívalo ulehčení.

„Nafoukl jsi člun?"

, Jistě. Akorát se sem vešel. Udělal jsem si pod ním pohodlí."

Glenn Morris se naklonil ke štěrbině. „Co dělá ruka, Miku?"

„Pekelně bolí," odpověděl pilot. „Ale na tom teď nezáleží."

Morris nahmatl úzkou prasklinu, která procházela asi metr nad vchodem do jeskyně.

„Proč si nevemeš injekci?"

Pilot zakašlal. „Nedosáhnu na potřebný spínač. Výrobce skafandru vůbec nepředpokládal, že by si někdo- mohl zlomit levou ruku."

Glenn začal strkat do trhliny nad jeskyní ploché kameny. Ohraničil ji tak po obou stranách. Pak opatrně plnil vzniklou dutinu roztavenou solí. Kapalina se rozdělila a na některých místech opět vytékala ven.

Morris vydechl. Báł se, že se ve skále najdou prázdné dutiny, kam by roztavená sůl mohla zatéct. Když se naběračka vyprázdnila, spatřil po celé šíři štěrbinu šedobílou tekutinu. Pak sáhl po nádobě s vodou a otevřel uzávěr. Nabral do dlaně hrst prachu, vecpal ho do štěrbinu a zatlačil na nádobu. Úzký proud vody zasáhl prach a vpil se do něho dříve, než se stačil vypařit v horké atmosféře. Vytvořila se tak pevná slupka. Zůstal jen otvor na levé straně trhliny.

„Miku," řekl klidně Glenn Morris, „pokusím se odpálit skálu. Popřejte mi pevnou ruku."

Pomalů ustoupil zpět. „Kyselý déšť vytvořil sůl, která vylučuje kyslík," vysvětloval, „možná má něco společného a kalciumchlorátem. Každá látka, vázající kyslík, bude ve zdejší atmosféře spontánně reagovat." Glenn Morris se schoval za velký balvan a vytáhl pistoli. Cítil, jak mu dlaně vlhnou potem. Zlostně odložil pistoli a zamnul rukama.

„Vystřelím teď světlici směrem k připravené náloži," pronesl Glenn chraptivě. „Schovejte hlavu a popřejte mi štěstí."

Vnější teploměr se vyšplhal na šest set stupňů. Před skálou a jeskyní se utvořil mlžný závoj. Vypadalo to, jako by přetopený kotel vypouštěl ze štěrbinu páru.

Spojař vytáhl pistoli a natáhl závěr. Neforemný nástroj neměl ani mířidla. Signální světlice se nemusela vystřelovat přesně na cíl.

Tuhé prsty rukavice se sotva vešly do prstence, který kryl spoušť. Glenn položil hlavu na hranu kamene a pečlivě zamířil na místo, odkud unikala pára. Pak zatáhl za spoušť.

Rudá koule světla vylétla z široké hlavně a během sekundy přeletěla vzdálenost, která ji dělila od cíle a pak udeřila do skalní stěny. Vpálila do ní třicetimetrovou díru a pak se zasyčením zhasla.

„Glenne," vyptával se nervózně Mike Doraner, „proč raketa neodpálila nálož?"

„Moje chyba," přiznal Glenn. Lehce si dovedl představit pocity svého kolegy, ležícího ve skalní rakvi a doufajícího ve vysvobození. Před očima mu vyvstal obraz zkrouceného těla, ležícího v úzké jeskyni, přikrytého tenkou plastickou látkou nafouknutého člunu.

„Horký vzduch zkreslil perspektivu, Miku," vysvětloval Glenn Morris. „Vystřelil jsem vedle, jen zachovej klid."

Spojař přitiskl čelo na savý proužek. Uvnitř skafandru vystoupila teplota na padesát dva stupňů. Slabé baterie už nedokázaly kompenzovat stoupající vedro.

Skály se pohybovaly

Morris přivřel oči do úzké štěrbinu. Slaný pot mu zastíral pohled.

Před levou hlavní se objevila špinavě hnědá skvrna, která představovala cíl. Jcštč než opustila druhá světlice hlavu, věděl, že cíl nezasáhne. Stiskl spoušť příliš ukvapeně a zpětný náraz hodil hlavní vzhůru. Raketa se bezmocně roztříštila o skálu.

Spojař se narovnal, zlomil zbraň a automatika vystrčila obě prázdné patrony ven.

„Glenne, už to nevydržím," ozval se pilot. „Skonči to. Vezmi si baterie a nech mě na pokoji."

Morris neodpověděl. S chvějícími se prsty vytáhl dvě nové patrony a zastrčil je do hlavně. Zbraň se s klapnutím zavřela. Od krystalického jezera dolehly dvě tupé exploze. Myriády jemných krystalů stoupaly vzhůru a poháněny větrem se snášely jako blýskavý šátek na spálenou zem.

Glenn se snažil otřít průzor. Ale plastik byl orosený zevnitř. Proto zapnul ventilátor na plný výkon.

Bylo mu jedno, že ručička měřící kapacitu baterií už ukazuje na nulu.

Před hlavní se opět objevila hnědá skvrna. Glenn nejdřív zamířil na malý

kráter, který způsobila první raketa a pomalu sklouzl dolů. Pak potáhl za spoušť. -

Projektil opět zasvětlil vzduchem, narazil do skaly a zhasl. Nic se nestalo. Glenn nečekal a sklonil hlavu ještě o kus dolů. Sevřel ruku kolem pažby a vypálil.

Ze skály vyrazil plamen. Vnější mikrofon zachytil syčivý zvuk, který doprovázel let úlomků

roztříštěné skály.

Skalní stěna se otřásla. Na okamžik se obrysy okolního světa rozplynuly.

Pak se ve skalní stěně otevřel gigantický otvor.

Glenn se pomalu narovnal. Vydal se na cestu ke skále skrze závoj usedajícího prachu. Najednou před ním vyrostl stín. Klopýtavými kroky se k němu blížila prachem pokrytá postava.

„Dokázal jsi to," šeptal Mike Doraner chraptivě. „Vyhodil jsi skálu do povětří."

Levá paže mu visela zkroucená do nepřírozeného úhlu. Pravou rukou svíral okraj člunu, který přikrýval jeho záda.

Mikrofon náhle zachytil další zvuk. Po skalách proudila zvláštní kapalina. Glenn zaklekl a pozorně si ji prohlížel.

„Olovo," zašeptal. „Našli jsme olovo!"

JN a širokém řídicím pultu postupně zhasínala světla. Mechanický hlas řekl: Vyhodnocení.

Čobeho ruce sáhly po matně blyštící fólii. Díval se na ni, vrtěl hlavou a pak nechal záznam přeložit do psané zprávy.

Objevil se text Zadané znaky byly srovnány se všemi jazykovými a kódovými vzory. Výsledek je negativní.

Rozluštění podle číselných kombinací v závislosti na měnící se síle vysílání bylo úspěšné.

Výpočet při použití logického sektoru: Pozitivní síla přetížená zkreslením. Pomalejší úbytek zkreslení.

Konec vysílání jednoznačně pozitivní bez přetížení.

Závěry ve vztahu se zaznamenanými daty o zeleném rosolu a vypočítaném stanovišti vysílače:

Rušivý rosol byl vylučován záměrně. Vysílač jednal logicky, když nutil Point Of ke zničení přebytečné hmoty. Hypotéza: Životní prostor v jezeře a skalní dutině se stal příliš těsným.

Domněnka: Vysílač pocituje vděčnost, doba vysílání symbolu plus jedna po zničení rosolu neukazuje na nic jiného.

Pravděpodobnost předloženého vyhodnocení: 89,89 procent.

Manu sebral text a vyběhl z místnosti. Za krátkou chvíli už vcházel na velitelský můstek.

Dhark zamyšleně postával u velké obrazovky, která ukazovala probíhající přistání Blesku 002.

Dhark se obrátil. „Ano, Manu?"

Afričan mu předal výsledky počítačové analýzy. Dhark je pečlivě pročítal. Na čele mu vyskočila hluboká vráska.

„Dan měl pravdu," pronesl tiše.

„Vždy ji mám," škádlil ho Dan, který právě vešel dovnitř a sundával si helmu z hlavy. „Kde se potvrdila moje genialita?"

Ren mu beze slova podal zprávu.

„Takže řízený lumíkovský efekt. Jinak nelze jednání rosolu vysvětlit. Škoda, že se s tím vysílačem nemůžeme zkontaktovat." Obrátil se k Cobemu. „Pokoušel jste se navázat spojení?"

„Jistě. Ale ústřední mozek nebo vysílač, jak ho nazval náš computer, na naše volání nereaguje."

„Třeba to bylo jen instinktivní jednání," nadhodil Ren. „Těžko si lze představit, že dole žije nějaký rozumem obdařený mozek."

Chvilí oba muži mlčeli. Pak Ren změnil téma. „Máme důležitější starosti, Dane. Musíme se dozvědět, co se stalo s Blesky 003 a 004. Známe přece souřadnice jejich posledního vysílání. Zůstaneme v úkrytu ještě celý den. Pak se tam zaletíme podívat."

V jezeře zaměřila bytost nepochopitelná lidským měřítkům směrem k Point Of svůj hypersenzor.

„Glenne, snad nechcete spáchat sebevraždu?"

Pilot sedl na rozžhavenou zem a opřel si záda o kámen. S překvapeným výrazem ve tváři sledoval Morrisovo počínání. Ten mezitím sundal ze zad dýchací přístroj a posadil se vedle něj. Uzavřel přívod vzduchu do helmy, a odpojil kovovou skříň, produkující kyslík. „Vzduch v helmě vydrží asi pět minut," vysvětloval Glenn klidně. Jestliže se mi podaří jeden experiment, jsme prozatím z nejhoršího venku. Když ne..." Spojař výmluvně pokrčil rameny.

Uvolnil vzduchovou hadici a vytáhl elektrické kontakty. Pak otáčel dýkou čtyřmi šrouby na vrchní desce. Když desku odklopil, vyvalila se ze skříňky pára.

„Glenne," vykřikl pilot, „voda v elektrolyzačních komůrkách se odpařila. Udusíte se..."

Spojař natáhl ruce a zatáhl. Jemné dráty se trhaly, platinové elektrody se ohýbaly, praskaly a vytrhávaly se z lůžek. Pak Morris ještě použil dýku, aby dostal elektrolyzátor ven a nakonec odřízl silný kabel. I když měl málo času, pracoval metodicky.

Pilot vstal a klopýtal ke svému kolegovi. Zatáhl ruku do pevné látky skafandru. „Glenn, snad jste se nezbláznil?”

Spojař jen němě zavrtěl hlavou. Krátký dech prozrazoval, že bojuje s nedostatkem kyslíku.

Opatrně sáhl po naběračce, kterou předtím opět naplnil šedobílou tekutinou roztavených krystalů soli. Nalil tekutinu do skříňky, přiklopil víko a začal utahovat šrouby. Jeho pohyby se ale zpomalily a dýka často sklouzla stranou. Dech měl stále přerývanější.

Konečně začal nasazovat vzduchovou hadici a hmatl po spojovacím šroubu. Mike Doraner viděl, že spojař má zavřené oči. Z reproduktorů se ozývaly dusivé zvuky.

Pilot proklel své zranění. Nemohl Glennovi pomoci.

Glenn nepředstavitelně pomalu upevňoval spojovací šroub. Ruka nejistě zalapala po ventilu v helmě. Ale nedosáhla. V polovině pohybu se ruka zastavila a pak pomalu klesala nazpět. Glenn se zkroutil a klesl na zem.

Mike natáhl svou-zdravou ruku. Chvilí váhal, jestli má ventil otevřít. Elektrolyzátor byl zničený — co pomohou zbytečná gesta. Pak jím ale otočil.

„Vse je v pořádku,” řekl Morris a zhluboka se nadechl.

„Experiment se podařil!”

„Váš hlas,” vyrazil ze sebe Mike. Pořád se nedokázal vzpamatovat. „Zní trochu výš. Co to vlastně dýcháte? Vždyť váš kyslíkový přístroj je zničený.”

Morris se hlučně zachechtal. „Asi ho změnila nová směs kyslíku. Nedýchá se mi to moc příjemně. Filtry propouštějí stopy chlóru. Ale dá se to vydržet. Sundejte svou tornu, Miku, taky vám ji přestavím.”

Zatímco se věnoval druhému přístroji, v krátkosti vysvětloval: „Roztavená sůl vylučuje kyslík.

Musíme jen neustále držet tornu nastavenou ke slunci. Pak to bude fungovat.”

Glenn zavřel přístroj a připojil ho opět k helmě. Doraner se rozkašlal, když se prvně nadechl.

„Na to si zvyknete,” uklidňoval ho spojař. „Bohužel nevím, jak dlouho bude sůl kyslík vylučovat.

Zavěste si bedýnku na záda a prázdnou tornu na prsa. Dáme si do ní tolik soli, kolik uneseme.

Doufám, že naše rezerva vystačí.”

Ve stínu skály našli dostatek ještě neroztavené soli. Když naplnili torny, přitáhl Glenn člun pod dosud tryskající pramen olova.

„Zatím vám nedám žádný utišující prostředek, Miku. Vzalo by vám to sílu. A my musíme ještě pár hodin vydržet. Jasně?”

Pilot přikývl s křiveným obličejem

„Dobrá Miku, vydáme se na procházku. Vypojte vzdušné čerpadlo, ventilaci a vysílačku. Tu použijeme jen ve výjimečných situacích. Přepněte si klimatizaci na pětatřicet stupňů. Běží váš senzor nulového bodu?”

„Jistě,” přisvědčil pilot krátce.

„V pořádku. Půjdete po levé straně člunu a vezmete držadlo do pravé ruky. Já potáhnu za držadlo na levé straně. Je to jasné?” Pilot krátce kývl. Glenn se ještě podíval na ručičku odměřující kapacitu baterie, která se trhavě pohybovala nahore, a chopil se držadla člunu. Daleko před nimi se rýsoval temný pruh studené zóny.

Spojař se naklonil kupředu a opřel se nohou do prašné země. Olovo vystříklo přes okraj člunu a vsáкло se do země. Oba osamělí muži se vydali na dlouhou cestu žhavým peklem. Vnější teploměr ukazoval pět set dvacet dva stupně.

Orkán utichl a současně ustal i silný vítr.

„Nedokážu dál stabilizovat intervalové pole,” zajíkal se Petr Voncev. „J*adiová hvězda je pořád silnější. Řízení už téměř neodpovídá.”

Klimatizace běžela nepravdělně.

„Musíte si vytvořit myšlenkový blok, Petře,” ozval se Are Doom. „Pole se nesmí zhroutit.”

V pilotově hlase se ozvala únava. „Musíme se pořád namáhat? Glenn Morris a Mike Doraner jsou mrtví. Přístroje jim musely dávno selhat. A Point Of nám nepomůže. Hvězda by ji lehce vyřídila. Proč si máme prodlužovat naše utrpení?”

Sibiřan se rozčileně obrátil. „Zmlkňte, Vonceve! Dokud v nás vězí jiskra života, máme pořád naději.

Co jste? Pozemšťan, nebo špinavý amfi? Seberte se, člověče!”

Are Doom protáhl obě ruce podél křesla dozadu. „Podejte mi ruce, Petře,” vyzval ostře pilota. Ten váhavě uposlechl.

„Vyhledáme duševní kontakt s automatikou," říkal Sibiřan monotónním hlasem, „intervalové pole musí zůstat stabilní, musí zůstat stabilní..."

Petr Voncev ta slova opakoval. Okolo spánků se mu sevřel železný kruh. Cítil narůstající tlak. Monotónně odříkávaná slova vyvolávala v mozku zvonivou ozvěnu. Cítil, jak se jeho myšlenky spojují s Doornovým intelektem. Myšlenkový proud zesílil. Vtom ucítil charakteristické napětí v mozku, které předcházelo kontaktu s automatikou Blesku.

„...musí zůstat stabilní, musí zůstat stabilní..."

Intervalové pole ztratilo barvu. Ocelový prstenec se stáhl pevněji kolem čela. Podvědomí se bránilo strašlivému tlaku.

Štít držel. Kdesi v mozku se však krčila otázka: Jak dlouho to chceš vydržet?

Každý krok byl utrpením.

Pot se lil ze všech pórů a sbíral se v botách. Tekutina už dosahovala ke kotníkům, čvachtala při každém kroku. Kůže měkla a praskala.

Člun vážil tunu. Zachycoval se za vyčnívající kameny, poskakoval na nerovném terénu a zarýval se hluboko do prachu.

Oba muži už dávno přestali myslet. Něco je však stále hnalo vpřed. Klopýtali, padali na kolena, zakopávali o kameny. Bezkrvnými rty křičeli své utrpení, zírali krví podlitými očima na rozpálenou plošinu a kráčeli pořád vpřed, blíž k tmavému pruhu, který nepatrně narůstal na horizontu.

Těžké rukavice se zarývaly do držadla člunu a horký vzduch bodal do plic.

Glenn Morris se zachytil jednou nohou za vyčnívající kámen a zřítíl se na zem. Zůstal ležet bez hnutí na zemi. Jeho helma se zaryla dojemného prachu.

Mike Doraner pustil člun. Pomalu, téměř strojovými pohyby se naklonil nad nehybnou postavou, chytil ji za popruhy a táhl nahoru. Glenn Morris se narovnal, nechápavě se zahleděl na kámen a konečně se postavil na nohy. Beze slova se doklopýtal ke člunu. Opět málem upadl, když se shýbal k držadlu.

Byly jen dvě důležité věci: držadlo a senzor nulového bodu, který musel pořád stát v rudém poli.

Člun zašustil po hrbolatém terénu. Olovo vystříklo ven.

Ručička senzoru nulového bodu vyklouzla z červeného pole. Glenn zvedl hlavu. Mike Doraner změnil směr a táhl člun stranou. Spojář doklopýtal ke svému společníkovi a chytil ho za rameno. Pak ho otočil do správného směru.

Tmavý proužek na horizontu se zvětšil.

Sloupec rtuti ve skafandru vyšplhal mezitím na šedesát tři stupně.

Glenn Morris začal trpět halucinacemi. Běžel skrze zelené louky na Zemi. Poblíž byl rybník, jehož studená voda lákala ke koupeli.

Hodiny na kostelní věži byly opravdu velké. Měly jen jednu ručičku, která neustále ukazovala do rudého pole. Neustále kolísala, občas utíkala ven z pole, ale vždy se vrátila. Nějak bylo důležité, aby ručička zůstala v rudém políčku. Proč ale byla voda tak horká?

Vnější teplota klesla na tři sta dvacet šest stupňů. Olovo ve člunu se zbarvilo do šedá a povrch začal tuhnout.

Oba muži supěli. Prudké nádechy se stále zkracovaly. Plíce křečovitě lapaly po kyslíku.

Kapacita provizorních kyslíkových přístrojů rapidně poklesla. Glenn Morris přehlédl jednu skutečnost: sůl vylučovala kyslík jen v roztavené formě. Čím blíže Mike a i on přicházeli k zóně soumraku, tím víc se okolí ochlazovalo. A roztavená sůl začala krystalizovat. . .

Dhark si masíroval spánky. Prudká bolest hlavy sílila od minuty k minutě. Dan Riker se opřel lokty o řídicí pult a obě ruce přitiskl k uším. „To se nedá vydržet," procedil skrze zuby.

Dhark stiskl tlačítko interkomu. „Strojovno, ohlaste se!" Z reproduktoru se linul jen praskot.

„Palebné postavení Západ, ohlaste se!"

Na zavolání nereagovali ani spojaři. Dhark musel sebrat všechny síly, aby neztratil kontrolu.

„Dane, co se děje? Dane, proboha odpověz!"

Danova hlava klesla na plastický pult. Oči měl otevřené, ale nebyl v nich život. Dhark ucítil strašlivý duševní tlak. Pokoušel se dotknout spínače nouzového startu, ale svaly ho zradily.

Hlava mu pomalu klesala kupředu. Ztuhlé oči zaznamenaly bleskový obrázek z velké přední obrazovky.

Mezi tenkými čarami mřížky svítilo nadprostorové oko.

Are Doom si uvědomil, že se duševní blok roztříštil. Petr Voncev ztratil kontrolu.

Sibiřan s obrovským ulehčením cítil, že se železný prstenec rozpadl. Věděl, že i on by se zakrátko zhroutil.

S vědeckým zájmem sledoval reakci intervalového pole. Najednou bylo vidět, zahrálo všemi barvami a rozplynulo se.

I klimatizace se zastavila. Paprsky neviditelné radiové hvězdy ochromily všechny funkce Blesku 004.

„Je mi líto, Areu," povzdechl si Voncev. Sibiřan ho přerušil.

„Hloupost, Petře. Já bych to dalších pět minut nevydržel. Raději zkontrolujte své akumulátory a nasad'te si helmu."

Sibiřan se jedním pohledem sám přesvědčil, že baterie jsou opět nabitě na maximum. „Aspoň jsme získali ještě další šibeniční lhůtu," řekl s náznakem lehkého úsměvu.

Sešplhali z kabiny na zem. Venkovní teplota zřetelně stoupla. Soumračná zóna se znovu posunula dál směrem na odvrácenou polokouli.

Doom si zastínil rukou průzor. „Zůstává nám jen poslední naděje, Petře. Snad to Mike Doraner a Glenn Morris dokázali a přežili v tom peklu. Nemáme co ztratit, proto jim půjdeme klidně naproti."

Nafukovací člun se pohnul, proklouzl mezi oběma muži a nabíral na rychlosti. Lano se napnulo.

Glenna Morrisa a Míka Doranera to strhlo s sebou. Už nevnímali, co se kolem nich děje. Ruce měli zaťaté do držáků, klouzali po šterku dolů po svahu. Jako pěst veliký kámen narazil do Morrisova průzoru a vyryl do něj hluboký Šrám. Ale Glenn si toho nevšiml. Mike Doraner křičel. Jeho zlomená ruka neu-

49

stále narážela o zem. Vědomí měl sice zakalené, aby cítil bolest, ale podvědomí ještě reagovalo.

Obří kamenná deska klesla zpět. Skála se ještě chvíli otřásala krátkými nárazy.

Nafukovací člun se zastavil. Oba muži sjeli ještě kus dopředu, dokud je člun nezadržel.

„Kupředu," burácel hlas v Morrisově hlavě, „seber se, ty to dokážeš!"

Glenn Morris se s námahou postavil na nohy. Dokonce pohnul pravou nohou, ale zesláblé tělo neudrželo rovnováhu a přepadlo na stranu.

Ještě jednou se pokusil zvednout a opřel ruce o zem. Nová vlna nevolnosti přepadla jeho tělo. Paže povolily a Morris upadl přímo na průzor. Zůstal ležet hned vedle bezvládného těla Míka Doranera. I má ustoupila.

Ren Dhark otevřel oči. Těsně před obličejem se tyčily štíhlé páky stabilizační automatiky.

Vzpomínky se náhle vrátily. Ruka vystřelila kupředu a stiskla spínač intervalového pole.

Ve strojovně najel jeden z konvertorů na plný výkon. Krátce zaskřípal kov.

Chris Shanton se probral, zatřepal zavalitou hlavou a nechápavě se rozhlédl kolem. Kulová stěna konvertoru vibrovala a na čtvercovém řídicím stole se míhala hodnota napětí na vrchní hranici červených hodnot.

Hlavní inženýr rychle připojil dva další konvertory. Za pět sekund se kolem lodi utvořilo ochranné pole. Dhark obvolal všechna oddělení. Rozespálé obličeje se skláněly nad obrazovkami a otázky jen pršely.

Ren stiskl spínač palubního rozhlasu.

„Všem! Jestli někdo zaznamenal před ztrátou vědomí něco neobvyklého, ať to okamžitě nahlásí."

Na malé obrazovce naskočil masitý obličej Chrise Sbantona. Chris se váhavě zašklebil.

„Nevím, jestli to má nějakou cenu, pane, ale Jimmy se těsně před naší nedobrovolnou narkózou choval divně."

„Co dělal váš pes, Shantone?" vyptával se Dhark.

„Naříkavě vyl."

„Pošlete Jimmyho na můstek, Shantone!"

Robot se mihl jako černý blesk místností. Daleko před ním se otevíraly dveře a uvolňovaly mu cestu, když vyslal spojený otevírací impuls.

Jimmy vjel na velitelský můstek a před Dharkem zapanáčkoval. Velitel se usmál.

„Otázka, Jimmy. Co jsi zaznamenal před..." Vrhel pohled na palubní chrono-metr a pokračoval: „... . dvěma hodinami a šestatřiceti minutami?"

Robot aktivoval paměť, porovnal ji se svými atomovými hodinami a spustil: „Já pad neurčitěho parazáření přesně před 2:38,34 hodinami. Maxima dosáhlo před 2:33,34 hodinami a trvalo 5:23 minut. Ukončení v čase nula."

Dhark zamyšleně hleděl na velkou obrazovku. Slunce prosvětlovalo celé údolí a na jezeře se proháněly

drobné vlnky. Jen černá spálenina mezi lodí a jezerem připomínala nedávné události.

„Před 2:22,18 hodinami vniklo cosi do lodi," pokračoval Jimmy monotónním hlasem.

Dhark se otočil a beze slova hleděl na malého psa. Ten nerušeně vykládal: „Zůstalo tu přesně dvě hodiny a pak opět opustilo Point Of."

Ren se zhluboka nadechl.

„Co to bylo, Jimmy?"

Za očními čočkami malého robota začalo žhnout. Reproduktor umístěný v tlamě vydával nepravidelné ostré zvuky.

„Otázka je zrušená!" vykřikl Dhark hlasitě. Zachránil tím komplikovaný elektronický mozek před zničením. Guvernér se naklonil k mikrofonu.

„Připravit ke startu."

Svazek sírově žlutých bublin se pomalu přesouval směrem na sever. Pomalu pulsovaly. Změnily svůj tvar, vytvořily něco na způsob křídel a nechaly se hnát vzdušným prouděním.

„Vypadají, jako by cosi hledaly," pronesl Voncev a otřásl se. „Nepokládej té mě za blázna, Areu, ale vzpomněl jsem si na supy."

Sibiřan manipuloval s klimatizací.

„Zvláštní," prohodil Are. „Měl jsem stejný pocit."

Bubliny stoupaly vzhůru a začaly kroužit nad určitým místem. Najednou se jednotlivé bubliny slily do většího útvaru. Ve spodní části složené bubliny se vytvořil trychtýř, jehož špičatě vystupující ústí mířilo k zemi.

Z vysílaček se řinulo praskání statické elektřiny. Rytmické vysílací znaky zabušily v nesrozumitelném náporu.

„Podíváme se na to blíže," rozhodl Doom. „Je to jen několik stovek metrů od senzorem vymezené cesty. Snad se Glenn s Mikem dostali až sem."

„Areu!"

Petr Voncev bojoval s rovnováhou a pak ukázal rukou vpřed. „Tam, Areu, Podívejte..."

Na vyprahlé zemi se rýsovaly dvě tmavé vyvýšeniny. Vedle nich ležel jakýsi oválný předmět.

„Areu," pilot vzrušeně polkl. „Vpředu leží Glenn Morris a Mike Doraner. Opravdu to dokázali!

Rychle, musíme jim poskytnout pomoc!"

Tenký trychtýř se dostal k nehybným postavám. Roztrhl se a přísál se k oběma postavám. Are Doom se vrhl kupředu přes pole šterku. Plastikové boty se sotva dotýkaly povrchu.

Sibiřanovy myšlenky vířily v divokém zmatku. Horečně pátral po možnosti, jak zahnat supí bubliny.

Cítil, jak v něm stoupá vztek. Dvojitý trychtýř vyzařoval světlo, které už z poloviny zahalovalo obě těla.

Okovy civilizace padly.

Sibiřanův mozek vyslal směrem k narůstající bublině vlnu nenávisti. Krátký impuls obsahoval spojenou sílu zlosti, zklamané naděje a odporu k pekelné planetě, které v sobě nashromáždil od doby přistání.

Dvojitý trychtýř se rychle roztrhl. Žluté bubliny praskly rozdrčeny neviditelnou pěstí. V horké atmosféře se vytvořily tmavé hmotné body, které vzplály a během kratičkého okamžiku shořely.

Zjevení zmizelo.

Doom cítil v mozku strašlivé prázdno. Nebyl schopen jasné myšlenky.

Pomalu se mu síly vracely. Pak přistoupil k Voncevovi, který mezitím poklekl vedle nehybných těl.

„Areu," ozval se Voncevův poděšený hlas. „To není možné!"

Sibiřan se naklonil kupředu a podíval se do jedné z helm. Zděšeně uskočil dozadu.

Zpoza průzoru na něj hleděl stařecký obličej. Početné vrásky zbrázdily do černá spálenou kůži. Za zavřenými víčky se rýsovaly vystouplé oční bulvy a na obličejí vyrážel šedivý porost vousů.

Pilot se mezitím sklonil nad senzory, které se nacházely v přední horní části skafandru.

„Areu," vykřikl, „ještě žijí! Je to neuvěřitelné, ale ta zničená těla stále vysílají energetické impulsy.

Musíme jim poskytnout okamžitou pomoc."

Are cítil, jak tlak zatěžující mozek ustupuje. Odstrčil Vonceva stranou a poklekl vedle nehybné postavy. Rychle našel kontakt vestavěné injekční jehly.

Dvě vysokotlaké injekční stříkačky vpravily do svalu obsah maličké kapsle.

Spojařova víčka se zachvěla. Pomalu se zvedla nad strnulé oční bulvy. Are položil pravičku na průzor, když si všiml, že Glenn hledí přímo do slunce.

„Kupředu," zašeptal skřípavý hlas, „seber se, dokážeš to."
„Glenne, slyšíte mě?"
Spojař zamumlal několik nesrozumitelných slov.
„Glenne, proberte se. Dokázal jste to! Glenne, odpovězte!"
Reproduktor přenášel horečnatý dech. Pak se hlas opět ozval.
„Are Doorn... Jak jste se sem dostali?"
Sibiřan suše polkl. „Žádné komentáře, Glenne. Vše je za vámi. Dopravíme vás k Blesku."
Droga vytrhla Morrisa z bezvědomí. Topomě se posadil a rozhlédl se kolem.
„Jak jste nás našli?"
„Přestaň se vyptávat, Glenne. Nejdřív vás dopravíme do bezpečí."
Morrisova paměť začala pracovat. Došly mu teď všechny souvislosti.
„Musíme tu zůstat, Areu. Dotáhněte člun k Bleskům a zakryjte projektory. Pak..."
„Nejprve vás spolu s Doranerem dopravíme do chladného pásma."
Glenn Morris se rozkašlal.
„Chcete nás zabít, Areu? Naše kyslíkové přístroje v zóně soumraku nepracují."
Spojař se unaveně položil nazpět.
Sibiřan zavrtěl hlavou a kývl na Petra Vonceva.
„Musíme je přenést po jednom," zašeptal.
Morrisův obličej se zkřivil bolestí.
„Nechápete, Areu? Přestavěli jsme naše kyslíkové přístroje. Musíme zatím zůstat tady. Odneste olovo k Bleskům, přikryjte projektory a přileťte pro nás. Chladná oblast pro nás představuje jistou smrt."
Petr Voncev se zatím zabýval Mikem Doranerem. Objevil přivázanou ruku a ihned uhodl, co se stalo.
„Neuvěřitelné," řekl. „Mike prodělal celou cestu s těžkým zraněním. Je tak vyčerpaný, že ho nepřebere ani povzbuzující preparát. Co uděláme?"
Are zamyšleně pozoroval oba kosmonauty. Všiml si volně ležících kovových skříněk elektrolytických kyslíkových přístrojů. Postupně mu docházela Glennova slova.
„Musíme je tu nechat," pohlásil. „Musíme připravit Blesky k letu. Petře, vy se zapřáhnete do pravého popruhu, já potáhnu člun na levé straně."
Pilot chtěl protestovat, ale nakonec se podřídil. Oba muži se zapřáhli do tažných lan a vykročili směrem k soumravné zóně.
Are Doom si chtěl utírat čelo, ale ruka narazila na průzor. Tvář ho nesnesitelně svědila.
Olovo se dalo krájet ostrou dýkou jako máslo. Are vytvaroval z měkkého materiálu dutý kužel, který nasadil na projektor. Pomocí špičky své dýky pak zahrnul olovený plášť směrem dovnitř. Krátká prověrka ho přesvědčila o tom, že i tento kužel sedí pevně.
Sibiřan zaklepal Voncevovi na rameno.
„Petře, pokračujeme podle plánu. Nejdříve vztyčíme intervalové pole, pak se pokusíme odstartovat. Když všechno klapne, radiová hvězda ještě zesílí tah motorů. Proto raději leťte co nejnižší rychlostí."
Are se vyšplhal do pilotní kabiny Blesku 003. Voncev se usadil v druhém stroji.
Sibiřan zaklapl dvířka. Zamyšleně hleděl na řízení. Divil se, že se mu ruce nechvějí, když zatahl za hlavní pilotní páku. „Musí to vyjít," zašeptal.
Tlustá rukavice se vznesla nad řídicí páku. Na okamžik se ho zmocnila panika.
Souhlasí výpočty?
Pěst se snesla dolů. Blesk ožil. Rozsvítily se jednotlivé stupnice přístrojů. Are rychle přečetl údaje na ovládacím pultu. Intervalové pole je zapojeno. Ploché projektory fungují. Klimatizace pracuje bez závad. Modrá u všech přístrojů.
„Start," pronesl horečnatě.
Náhlé přetížení ho přitisklo ve zlomku sekundy do křesla. Oba Blesky byly doslova katapultovány do vesmíru.
„Stop," zakřičel Sibiřanův mozek.
Automatika zareagovala výtečně. Blesk visel nad bezejmennou planetou. Vedle něj se vznášel druhý stroj.
„JJoletíme teď pro Mika Doranera a Glenna Morrisa," vysílal Are.
„Jak se ocitnou na palubě, otevřít helmy a nejvyšší rychlostí k systému, kam se ukryl šéf. Jasně?"
„Ano," potvrdil Voncev.
„Všechna stanoviště připravená?" zeptal se Ren Dhark

Jednotlivá hlášení se ozývala v rychlém sledu.

„Neměli bychom raději zůstat ještě pár hodin v úkrytu?“ nadhodil Dan. „Nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. Když oba Blesky nenajdeme, jsou nenávratně ztracené. Raději vyšli zaměřovači paprsek. Piloti vědí jen, že jsme měli namířeno do tohoto systému.“

Na Oharkově tváři zahrál lehký úsměv.

„Zaměřovači paprsek vysíláme od doby, co jsme přistáli. Jen jsem ti to zapomněl říct. Ale proč se domníváš, že nám bezprostředně nic nehrozí? Před několika hodinami nás cosi přemohlo. Hideout se mi zdá trochu nebezpečná. Budu se cítit bezpečnější v kosmu.“

„Ve svých dedukcích se dopouštíš chyby, René. To, co nás navštívilo, nám nebylo nepřátelsky nakloněné. Vždyť nás mělo v ruce. Přesto to zmizelo, aniž by napáchalo nějaké škody. Myslím si, že nás navštívil řídicí mozek rosolu. Asi byl zvědavý, jak vypadají ti, co mu pomohli. Pořád ale tvrdím, že nám zde nebezpečí nehrozí. Třeba hledal jen cestu, jak nám poděkovat.“

Dhark zavrtěl hlavou.

„Můžeš mít pravdu, Dane, ale nechci podstoupit takové riziko. Point Of je příliš cenná. Lidé na Hope čekají, že nalezneme cestu na Zem.“

Na obrazovce videofonu se objevil Čobův černý obličej, který vykazoval známky vzrušení.

„Pane, navázali jsme kontakt se ztracenými Blesky. Oba čluny jsou kousek od nás.“

Ren položil ruce na tlačítko palubního rozhlasu.

„Příkaz ke startu je odvolán. Počkáme, než se oba Blesky nalodí. Příprava ke startu platí nadále. Konec!“

Na obrazovce se oba stroje objevily nejprve jako bílé tečky. Brzy se ale zapojila automatika a letící válce se promítly do prostorové projekce.

„Pozor,“ přikázal Ren, „uzavřít hangár tři a čtyři. Postavit po deseti mužích ke každému východu z hangáru.“

Ren se krátce ohlédl po svém příteli. „Nesmíme podstoupit žádné riziko,“ zamumlal tiše.

Dhark znovu stiskl tlačítko interkomu. „Bezpečnostní oddíl se vybaví paprskomety a připraví i kamery. Zbraně odjistěte. Obraz přepojte na velitelský můstek. Střílejte jen na můj povel. Potvrďte příjem.“

Blesky pomalu klesaly dolů. Vypadalo to, že piloti nedokáží stroje zcela ovládat. Pak se na můstku rozsvítila velká obrazovka a na ní se objevila unavená tvář Area Dooma.

„Blesk 003 a 004 hlásí návrat z akce,“ hlásil Sibiřan. V hlase mu chyběl obvyklý sarkastický tón. Oči měl hluboko zapadlé a rudé vlasy mu padaly do čela.

„Útok je odražen,“ pokračoval Doorn a přejel si rukou po bradě. „Za-larmujte, prosím vás, lékařský tým. Glenn Morris a Mike Doraner musí být okamžitě ošetřeni. Voncev a já jsme výpravu překali dobře. Ale pro ně dva je sotva nějaká šance.“

Ren stiskl tlačítko mikrofonu. „Areu, je mi líto, ale musíte opustit Blesk beze zbraní. Okamžitě přejdete do izolace. Nesmíme připustit zbytečné riziko.“

Sibiřan přikývl. „Jasně, šéfe. Přesto si dejte říct, že my jsme pořád my. Neznámí útočníci zmizeli se svou pyramidou, když si všimli vlivu radiové hvězdy. O tom ale v podrobnější zprávě. Důležité je, aby se Mike a Glenn dostali okamžitě do nemocnice.“

„Jsou oba těžce zranění?“

Are zavrtěl hlavou. „Doraner má čistou zlomeninu ruky. On a Glenn jsou vyčerpaní až na pokraj lidských sil.“

Guvernér se usmál.

„To nebude problém, Areu. Za pár dní budou oba hrdinové opět zdraví. Naši lékaři se ve své práci vyznají.“

Are si unaveně mnul kořen nosu. „Glenn a Mike sice nejsou navenek těžce ranění,“ pronesl tiše, „ale přesto zemřou.“

55

Na obrazovce bylo zřetelně vidět, jak Doorn otočil Geigerův počítač směrem k postavě, která tiše ležela v druhém křesle. Mikrofon zachytil změnu z tichého tikání do ostrého tónu.

„Sekundární záření,“ sděloval Doorn chraptivě. „Oba do sebe nabrali na sluneční straně jedné planety podobné Merkuru tolik záření, že jejich těla svítí jako ostrá atomovka. Je zázrak, že oba vůbec žijí.“

Chápete, šéfe?“

Obrazovka ztmavla.

Nemocniční stanice Point Of ležela ve třetím sektoru. Doktor Vega se vysvlékl z olověného oděvu a stiskl tlačítko videofonu.

„Spojte mě s Reném Oharkem," požádal.

Guvernér se objevil téměř vzápětí. „Nuže, doktore?"

Doktorovy oči potemněly. Rychlými pohyby si stáhl rukavice.

„Beznadějné, pane. Tvrdé záření, kterému byli oba muži po dlouhé hodiny vystaveni, vykonalo svou práci. Rozpad buněk pokračuje rychle kupředu. Glenn Morris a Mike Doraner jsou už vlastně mrtví. Tady selhává každá lékařská věda."

Dhark cítil bezmocný vztek. Are Doorn mu zatím pověděl, jakou křížovou cestu oba muži vykonali.

„Doktore, musíte je zachránit. Nemůžeme je jednoduše nechat umřít. Vykonali něco nadlidského. Musíte..."

„Dokonce ani zázrak," ozval se Vega, „nemůže takto poničená těla zachránit. Každou chvíli čekáme konec."

Dhark zaťal pěsti a sklonil hlavu.

„Není naděje?" ptal se stísněně.

„Ne, pane!" zněla strohá odpověď.

Dhark se zadíval na obrazovku. Masivní kovové stěny ho oddělovaly od okolního světa, a přesto mohl vidět skrze zdi, jako by byly tenký list papíru.

„Pomoz jim," zašeptal Ren a vzhlédl k jasné obloze plné hvězd.

Impuls narazil na překážku. Zesílil svou intenzitou a udeřil jako kopí.

Překážka zakolísala a prolomila se.

Glenn Morris sáhl po vypínači. Na stropě se rozsvítila jasná světla.

Mike Doraner sklouzl ze svého lůžka. Bílý nemocniční oděv vlál kolem jeho těla.

Volání?

Muži stanuli těsně vedle sebe. Oči měli zavřené, a přesto viděli. Nervové spoje dávno přestaly plnit svou funkci a stejně vysílaly dráždící impulsy.

Krev, která proudila tělem, byla zcela rozložená a srdeční sval přesto pracoval.

Dva biologičtí roboti stanuli v temném sektoru nemocnice. Mozky už nefungovaly, ale bioroboti se dali do pohybu. Centrální nervová soustava nevydávala žádné povely, ale končetiny se hýbaly.

Mikroproudy srdečního svalu ustaly a sval tepal dál.

Glenn Morris uchopil ruční kolo, které uzavíralo průchod do izolační stanice.

Kruhové dveře se otevřely. Spojář pohlédl do křídově bílého obličejce. Stráž pozvedla karabinu.

Než stačila stisknout spoušť, zasáhla ji hrana dlaně. Glenn nechal bez povšimnutí strážného spadnout na zem.

Oba muži kráčeli křivými chodbami Point Of úplně bosí. Z druhé strany chodby se ozvaly kroky dvou strážných. Morris a Doraner se nemuseli domlouvat. Neviditelné pouto spojilo oba mozky zamořené zářením.

Dva úderý dlaně a oba strážní se skáceli k zemi.

Glenn Morris stiskl tlačítko nákladního výtahu. Masivní ocelová stěna zprůhledněla a současně vyjela široká nákladní plošina. Spojář klidně čekal, než přechodová komora ukáže zelenou.

Oba muži prošli zdí. Vzadu za nimi ožily sirény. Konvertory naskočily a okolo lodi se vytvořilo intervalové pole.

Oba osamělí muži si toho nevšíмали. Pomalu sešli z rampy. Před nimi se klenulo smrtící pole. Aniž by zaváhali, vstoupili do nebezpečného pásma. Strojovými pohyby kráčeli klidně dál směrem k jezeru.

Venkovní reproduktor vysílal Dharkovým hlasem výzvu k oběma uprchlíkům.

„Glenn Morrisi a Miku Doranere, ihned se vraťte zpět. Vběhnete do energetického plotu. Obráťte se!"

Ren Dhark stál na velitelském můstku. Automatický poplach, který se aktivoval, když se bez příkazu otevřela nákladní vrata, ho vytrhl z hlubokého spánku.

Do místnosti se vřítel doktor Vega. Zapomněl i na přítomnost guvernéra. „To není možné," koktal,

„Glenn Morris a Mike Doraner nemohli opustit loď. Buněčný rozpad pokročil příliš daleko."

Spojář a pilot prošli energetickou bariérou. I když přístroje ukazovaly, že bariéra je funkční, neobjevila se ani jiskřička.

Morris s Doranerem dosáhli okraje jezera. Aniž by na okamžik zaváhali, šli dál.

Tekutina obklopila jejich kotníky a stoupala výš. Najednou se z podzemního otvoru ve skále vyvalila

vysoká vlna. Zamířila k oběma mužům.

Na hladině se utvořila hluboká ulička. Oba muži kráčeli dál. Zdálo se, že Jdou po jezerním dně. Pak se přes jejich těla převálila zelená hmota, na okamžik se zastavila a klesla dolů.

57

„Snad to bylo tak lepší," ozval se Vega stísněně. „Stejně by nepřežili další den."

Ren si s bolavýma očima nehnuté měřil poklidnou hladinu. Infračervený světlomet dokonale ukazoval každou podrobnost. Vlny tiše narážely na břeh.

„Všechna stanoviště připravit," ohlásil velitel, „start proběhne za deset minut."

Hlášení jednotlivých stanovišť probíhala pravidelně. Na koordinační mapě vyznačili astronavigátoři vytčený kurs. Všechny čáry se protínaly v jednom bodě: Hope!

„Při obvyčejné rychlosti jsme doma za třicet osm hodin," ohlásil matematik.

„Doma," povzdychl si zamyšleně Dhark. „To je chybné označení. Domovem lidí vždy zůstane Země. Hope je jen vedlejší byt Ale všude zanechává člověk stopy. Stejně i zde na Hideout."

Dhark položil ruce na spínače motorů. „Občas si říkám," prohodil k Danovi, „jestli mají všechny ty oběti smysl."

Ve strojovně se rozběhly konvertory. Chris Shanton se zamračene zadíval na svého psa. „Kdyby mě tehdy napadlo, že bys mohl být pro šéfa důležitější než moje dvoucentová maličkost, skončil bys už před rokem na smetišti." Jimmy otevřel tlamu. Vypadalo to, jako by se usmíval. Chris zaklel a obrátil se k ovládacímu pultu.

Vytřeštil oči. To, co spatřil, nebylo vůbec možné. Přes intervalové pole se otevřela přechodová komora B ve spodní části lodi. Dhark se dozvěděl o této zvláštní události necelé tři minuty předtím. Na břehu jezera se stabilizovala zeleně zářící koule. Na její přední straně se utvořil kruhový otvor a zároveň se rosolovitá hmota přeměnila na pevnou rampu.

Z otvoru vyšli Mike Doraner a Glenn Morris. Nejistě přešli po rampě. Mike Doraner sklouzl stranou. Normálně by se musel zřítit do jezera. Ale zde nepanovaly obvyčejné přírodní podmínky. Neviditelné ruce pilota zachytily a opatrně dopravily zpět na rampu.

Nadprostorové síly se zmocnily mechanismu přechodové komory B. Vrata vyjela vzhůru. Morris a Doraner vstoupili do intervalového pole, pak vešli do nákladní propusti a chvíli počkali, než se s prásknutím uzavře.

Dhark stiskl bez váhání dveřní spínač. Těžké dveře vyjely nahoru a do místnosti vstoupili oba příchozí. Mike Doraner bez známek jakýchkoliv těžkostí položil ruku na uzavírací mechanismus.

„Nemožné," zašeptal Vega. Glenn Morris se slabě usmál.

„Dozvěděli jsme se, jak jsme vypadali, když nás dopravili na loď," pronesl chraptivě. „Ukázalo nám to obrázky, které nevypadaly příliš hezky!"

Dhark držel v ruce odjištěný paprskomet. „Kdo je to TO?"

Glenn pokrčil rameny.

„Nevíme. Je to superbytosť, která se chtěla zbavit v paprskovém poli Point Of nadbytečné tkáně. Je nám vděčná. Navštívila loď, ale nenašla žádnou možnost, jak nám prospět. Pak si všimla, že na palubu přišli dva kandidáti smrti. Rozhodla se, že nás zachrání. Neptejte se mě, jak to udělala. Vysvětlovala nám sice postup, ale nerozuměli jsme jí. Zelená látka vyčistila naše buňky a vytvořila nové nervové spoje. Propustila nás pak s vědomím, že jsme opět úplné lidské bytosti."

Glenn Morris se tiše zasmál. „Dokonce se omlouvala, že musela u Mika Doranera zesílit metabolizační proces. Nějak dokázala urychlit obvyčejný proces hojení u kostní zlomeniny, že kost srostla během několika hodin." Spojář se pohodlně usadil do jednoho z křesel. Pak pokračoval: „Mám vám vyřídit, že je vám velmi vděčná za odstranění nadbytečné tkáně. Dokonce nabízí, abychom kdykoliv přivezli všechny beznadějně případy nemocí. Dokáže totiž věci, o kterých si pozemští lékaři mohou nechat zdát. Je to nejlepší lékař v celé Galaxii. Jen jedno nedokáže: operaci na svém vlastním těle. Nabízí nám spojenectví: my se postaráme, aby ji neobtěžovala nadbytečná tkáň jejího těla a ona nám bude pomáhat ze všech svých sil."

Dhark si přitiskl ruce ke spánkům. Jestli chce s námi opravdu spolupracovat, pak jsme našli jedinečného spojence," řekl uznale.

Na obrazovce se objevil tmavý obličej Manu Čobeho. „Pane, zaznamenali jsme sérii záhadných signálů z jezera." Dhark se obrátil ke Glennu Morrisovi.

„Souhlasím," pronesl krátce. Spojář se posadil k vysílačce. Vytáhl tři matrice z vysílacího okruhu, znovu nastavil trimer a naklonil se dopředu. Reproduktoř pískal v nepravidelných intervalech.

„Bytost je potěšena," překládal Morris s úsměvem. „Říká, že za tři dekardie -nevím, co to je - co se pohybuje časem, nepotkala tak rozumné bytosti. Bude vždy připravená, když ji budeme potřebovat. Děkuje nám ..."

Na obrazovce přijímače pulsoval přes hodinu jeden symbol: plus jedna -plus jedna - plus jedna!